

avui

S.i.c.

31 març 1975 [2^a 2^a] 15 ptes.

PAÏSOS CATALANS.

sumari

CEDOC
DIPÒSIT

E. Giral

* PÀGINA 2:

- Presentació
- Últimes notícies: 'Nuclis d'Estat Català'. Document sobre el President de la Generalitat a l'exili. Crisi a la Coordinadora. Nota del PSAN-provisional.

* L'OPOSICIO DEMOCRÀTICA CATALANA:

- Declaració de la UD del PV. Assemblea del País Valencià o Junta? Per un Estatut del PV. Pel camí de l'Assemblea del PV, etc.

* INFORMACIO GENERAL:

- L'esperit de Bellaterra. La iniciativa del III Congrés de Cultura Catalana. Per una Universitat catalana i popular. 18 NO i milers de SI... Puig i Antich, un any ja.

* REPRESSIO:

- Detencions i tortures: Suposats militants del FAC. Un treballador de Miniwatt. A Euzkadi, assassinat d'un militant del PCE (i), etc.

* PREMSA DEMOCRÀTICA:

- Fulls
- Assemblea de Veïns
- El poble valencià
- Treball
- Marxa
- FIOP

* DOCUMENTACIO CATALANA:

- 'Documents de treball' de CDC 1 i 2
- Cap a l'Alternativa Democràtica, de PSAN-prov.
- Per un front cultural dels Països Catalans, del PSAN

* ULTIMA HORA DOCUMENTS:

- L'Assemblea de Catalunya i Puig i Antich
- L'Assemblea de Catalunya i la signatura Xirínacs
- L'Assemblea de Catalunya i el 'NO de l'Ajuntament'

* LLIBRES:

- 'Diari de 21 dies de lluita de la fam per Catalunya, de mossèn Xirínacs'. Anònim.

manifest de bellaterra

detencions i tortures

18 NO I MILERS SI

aniversari PUIG ANTICH

PAÍS VALENCIÀ

- ▶ assemblea o junta?
- ▶ per l'estatut!
- ▶ declaració u.d.
- ▶ butlletí p.s.
- ▶ treballadors!

DOCUMENTACIÓ

- C.D.C.
- P.S.A.N.
- P.S.A.N.(p)

3 DOCUMENTS DE LA ASSEMBLEA DE CATALUNYA

PRESENTACIÓ

Presentem un nou número de l'"AVUI". I aquesta vegada el seu contingut és d'abast nacional català, tot i les mancances d'informació pel que fa a les Illes, Andorra i Catalunya-Nord. Tot i això, aquest número és important, car es tracta del primer intent d'unificar en un mateix cos tots els treballs de la Redacció de l'"AVUI" del Principat i de la Redacció de l'"AVUI" del País Valencià. I aquest fet ha estat degut, sobretot i principalment a petició dels companys valencians, a la qual cosa parla per si mateixa de la vitalitat nacional catalana.

Quant al contingut del número que teniu a les vostres mans, reflecteix com sempre l'activitat i de l'oposició democràtica catalana al llarg d'un mes. L'esdeveniment popular més conegut ha estat el NO dels 18 botiflers de l'Ajuntament barceloní a la llengua i cultura catalanes. Però també ha estat el mes en el qual s'ha commemorat -amb pocs actes, dissortadament- l'assassinat d'En Salvador Puig i Antich, del MIL. Seguint al Principat, s'han produït en aquest mes i anteriors una sèrie de fets per part de la policia i Guàrdia Civil que ens recordem els anys 40. D'altra banda, el nostre valerós Mn Xirinaç -encara a la presó madrilenya de Carabanchel- ha rebut la notícia de la creació d'una Comissió Pro-Premi Nobel de la Pau 1975; a més, ha estat editat un llibre sobre la seva actuació, i un cartell de "Justícia i Pau" amb la seva imatge ha estat prohibit. Pel que fa a la nostra premsa democràtica, ens fem ressò de l'aparició de 3 noves publicacions, tot confiant poder parlar en el proper número d'una quarta "Correspondència Socialista", de la Convergència Socialista de Catalunya. Pel que fa als nostres organismes unitaris, parlem de la greu crisi haguda al

si de la Coordinadora per raó d'un veto del PSUC; això ha influït, no cal dir-ho, en la marxa de l'Assemblea. Finalment, reproduïm amplis extractes d'una sèrie de documents polítics apareguts darrerament, tot i que som conscients de la impossibilitat de recollir-los tots. En aquest sentit, en el número d'abril tractarem àmpliament el tema dels "estudiants socialistes revolucionaris dels Països Catalans", en avançat estat de gestació.

Quant al País Valencià, ultra l'aparició del primer número del portantveu del Partit Socialista, així com la primera declaració pública d'Unió Democràtica, la Redacció de l'"AVUI" a València ha continuat aportant-nos textos sobre les discussions actuals referent a l'Assemblea del PV, així com al tema de l'Estatut d'autonomia valencià.

Per acabar, volem saludar fraternalment a tot el poble basc que el proper -o passat- dia 30 de març celebrarà novament l'Aberri Eguna o Dia de la Pàtria Basca a Gernika/Guernica, ciutat abertzale per excel·lència i vila màrtir pel criminal bombardejament dels nazis al servei de Franco quan la guerra civil.

Nota: (RPV) significa articles de la Redacció al País Valencià.

últimes notícies... últimes notícies últimes

NUCLIS D'ESTAT CATALÀ, NOU GRUP NACIONALISTA

A començaments de març fou repartida per diversos llocs una oc-taveta signada per "Nuclis d'Estat Català", titulada "el poble de Catalunya lluita per les seves llibertats", en la qual s'hi diu:

"Amb l'ocupació de Barcelona per l'exèrcit espanyol del General Franco el 26 de gener del 39, el nostre poble va ser sotmès a una ferotge repressió: els nostres drets arrabassats, les nostres institucions polítiques destruïdes (la Generalitat, el Parlament Català...), els sindicats obrers i partits polítics prohibits, i llurs militants assassinats (President Companys, Carrasco i Formiguera...), detinguts (peiró, Mañón...) o hagueren de marxar a l'exili fugint d'una mort inútil (Comorera, Rovira i Virgili, Pau Casals, Pompeu Fabra, Bosch Gimpera...); la llengua i cultura catalanes prohibides i bandejades. I avui, encara al cap de quasi 40 anys patim l'opressió". Després segueix dient que d'ençà d'aleshores el poble català ha lluitat sense descans, i acaba fent una crida a la unió de tots els catalans "per aconseguir l'alliberament del nostre poble (...) VISCA CATALUNYA LLIBRE!!".

DOCUMENT SOBRE EL PRESIDENT DE LA GENERALITAT A L'EXILI

Ha estat repartit un opuscle de 10 pàgines sobre la personalitat, l'obra i l'actual pensament d'En Josep Terradellas, President de la Generalitat a l'exili. Tot i el confusionisme pel que fa als mots "Espanya", "nacional"... i del patriotisme envers l'exèrcit espanyol ("és per a l'assoliment d'aquesta nova finalitat -canvi democràtic a Espanya- que l'exèrcit espanyol ha de participar amb honor i grandesa. Aquesta actitud de les forces armades segellarà per sempre més la reconciliació i l'amistat del poble i de l'exèrcit"), prenem coneixement de l'actitud del Sr Ter-

radellas pel que fa a un possible futur Govern Provisional de Catalunya. En l'opuscle s'hi diu: "Estem segurs que el President, atent a aquesta nova conjuntura, usarà de les seves atribucions quan la decisió sigui necessària i contribueixi positivament a l'evolució política general". Davant d'aquestes afirmacions, esperem que tant la Coordinadora com l'Assemblea es defineixin al respecte.

CRISI A LA COORDINADORA PER UN VETO DEL PSUC

Tot i els darrers contactes (amb la USO el febrer i amb el PSOE el gener), la Coordinadora es troba actualment immersa en una greu crisi. Segons notícies dignes de fiar, semblava que hi havia preparada una nova reunió de l'"Alianza Democrática" (cif. detencions a carrer del Segre de Madrid fa uns mesos). La Coordinadora hi havia estat convidada, però el PSUC posà el seu veto per anar-hi, ja que no hi havia estat invitada la "Junta Democrática de España" de Santiago Carrillo (Sec. Gen. del PCE). Al respecte hem de recordar que la Coordinadora és la principal impulsora de l'AdC, per la qual cosa és possible que aquesta crisi també repercuteixi al si de l'Assemblea.

NOTA OFICIAL DEL PSAN-provisional

"Davant la nota apreguda a l'"AVUI" del mes de gener al voltant de rumors referents a la posició del partit respecte a la Convergència Socialista, ens veiem obligats a precisar que:

1) El partit ha donat i continuarà donant les seves posicions oficials respecte al procés de Convergència Socialista sempre que ho considerarà necessari i convenient, i a través dels seus portaveus reconeguts;

(PASSA A LA PÀGINA 21)
Hemeroteca General
CEDOC

L'oposició democràtica catalana

Declaració de la U.D. del PV

La UD del PV ha tret el primer document públic des de la seua constitució.

Per la seua importància el reproduïm íntegrament.

“UNIO DEMOCRATICA DEL PAIS VALENCIA” (UD PV) és un partit polític;

a. Valencià. UD PV parteix d'una realitat molt concreta: la societat valenciana. Tota la nostra actuació política va dirigida a la transformació d'aquesta realitat vers nivells sempre més elevats de llibertat i de justícia per a tot el poble valencià.

Afirmem la nostra pertinença a una comunitat humana, cultural i històrica més àmplia, integrada pel nostre país, per les Illes Balears i pel Principat de Catalunya. Així mateix, vincles polítics ens han unit amb la resta dels pobles que formen l'Estat espanyol.

En aquests àmbits, així com a nivell internacional, manifestem la nostra solidaritat activa per la plena realització de la llibertat i la justícia entre tots els pobles, a través de l'Equip Democrata-Cristià de l'Estat espanyol, de la Unió Europea Democrata Cristiana i de la Unió Mundial Democrata Cristiana.

b. Democràtic. Entenim la democràcia com un valor personal i comunitari. Prepuen una organització política on cada persona pugua realitzar-se i es senta plenament responsable, juny amb els altres individus, de tota l'activitat en la que intervé. Plantejem la primacia irrenunciable del bé comú i també la defensa de l'esfera privada de la persona. Per això, posem tot intent de construcció d'una societat en la qual la persona siga subjectada als interessos econòmics i polítics d'un grup dominant.

En la mateixa línia, creiem que els treballadors deuran donar-se lliurement les fórmules organitzatives sindicals que creuen oportú per la defensa dels seus interessos propis.

c. Popular. La construcció i transformació de la comunitat valenciana no és cap privilegi d'una classe o d'un grup aïllat. És la tasca que correspon a tot un poble, alçat per donar-se un nou futur a la mida de les seues necessitats i dels seus desitjos.

UD PV, com a partit polític, incorpora i recull la tradició valenciana, se'n fa ressò d'aquest principi i el planteja com a postulat propi de tota la seua actuació i de la pròpia organització.

Rebutjem, en aquesta línia, preteses

representativitats totalitàries, adoptades al marge de la voluntat dels propis interessats.

d. D'inspiració cristiana. La nostra filosofia política parteix de la concepció cristiana de la vida, en la suposa de respecte absolut a la llibertat de la persona humana i de realització plena i obligada d'aquesta llibertat en el si de la comunitat.

Les fonts d'aquesta filosofia són avui, a nivell polític, el personalisme comunitari i les corrents de pensament i d'actuació que treballen per l'alliberament de tots els pobles oprimits de la Terra.

Hem declarat que la nostra filosofia política parteix de la concepció cristiana de la vida. Però això no ens conforma ni com a partit polític dels cristians ni com a partit només de cristians. Ni molt menys encara, com a organització política sota el control o la tutela d'una jerarquia eclesiàstica.

e. Comunitari. Els principis anteriors són incompatibles amb una estructura econòmica controlada per minories pel seu exclusiu profit.

Plantejem la primacia del treball en les relacions inherents al procés de producció econòmica, així com la necessitat de que la comunitat, a través de la propietat comunitària, controle aquells fets econòmics que puguen incidir en la seua plena realització històrica, mentre es garanteix la possibilitat de desenvolupament de la iniciativa personal privada.

En aquest sentit, rebutjem tot intent de control totalitari del sistema productiu per part d'una minoria burdocrata estatal, així com també qualsevol tipus de cooperativització que, amb un enfoc paternalista, només persegueix la desintegració de la comunitat i el domini d'una minoria.

No existeixen fórmules definitives, ni que es presenten com a pretesament “científiques” ni tampoc com a superadores de conflictes històrics, per l'organització econòmica de la societat. El poble valencià haurà de realitzar un ingent esforç, que nosaltres estem propiciant, per trobar les fórmules que majorment s'acomen a les seues necessitats històriques, al voltant de les noves alternatives del socialisme de base; cooperativisme, propietat sindical, autogestió, propietat comunitària, etc.

Assemblea del País Valencià o “Junta”

La polèmica “sotto voce” que presideix el moment polític al país és respecte l'òrgan unitari d'alternativa al franquisme al País Valencià. Això és relativament nou per tal que des de fa molts mesos semblava que hi havia una certa unanimitat entre les forces polítiques democràtiques que aquest òrgan seria l'Assemblea del País Valencià. Darrerament, però, quan tot feia pensar en un accelerament del procés cap a la primera reunió plenària de l'Assemblea i la constitució efectiva d'aquesta, s'ha parlat un gran enfrenament amb la constitució de la “Junta Democràtica” a Alcoi i els projectes de constitució a Alacant i València ciutat. Tot i això, la desfeta de l'Assemblea sembla prou improbable per la quantitat d'organitzacions que hi estan implicades, si bé pot passar que la potenciació de la “Junta Democràtica”, com a alternativa real al franquisme per part de certes organitzacions, duga a la pretensió de fer de l'Assemblea un simple òrgan de conciliació, és a dir, una nòmia política. Cada dia, doncs, queda més clara la diversitat de posicions entre els grups espanyolistes i pseudovalencianistes que prefereixen el sucursalisme polític simbolitzat en la “Junta Democràtica” i els que creuen que aquesta i l'Assemblea del País Valencià són incompatibles i que només aquesta pot esdevindre l'òrgan unitari dels antifranquistes valencians que lluiten pel trencament democràtic i per la constitució d'un òrgan de poder valencià (RPV).

per un estatut del p v

Sembla que va tenir cada cop més ressò entre els mitjans més sensibilitzats respecte als problemes polítics del país, la necessitat d'establir algun acord de principi per a la concreció d'un Estatut d'Autonomia al País Valencià. Pel que fa a accions concretes s'han distribuït adhesius amb l'eslogan “Estatut d'Autonomia al País Valencià”, per la Universitat, busties i cotxes de la ciutat de València. Així mateix, sembla que també s'han fet algunes pintades amb el mateix eslogan.

(RPV)

UD PV no té com a finalitat, per tant, la defensa dels interessos econòmics d'una minoria de la societat valenciana. UD PV té un programa de transformació econòmica, social i cultural, i crida a tots els valencians interessats en un futur de llibertat i de justícia per la seua comunitat a que facen seu aquest programa i col·laboren en la seua plasmació pràctica.

f. Europeista i mediterrani. El poble valencià s'ha realitzat històricament en el contacte amb totes les altres cultures i pobles mediterranis. El Mediterrani ha estat sempre l'enclau cultural bàsic de tot l'Occident.

La nostra cultura, la nostra posició geogràfica i la nostra trajectòria històrica ens situen avui com europeus. Només les circumstàncies polítiques provocades per l'aixecament militar de 1936 ens han apartat, i no totalment, del procés de construcció de la Comunitat Europea, en el que devem estar presents per dret propi irrenunciable.

Pero, al mateix temps, cultura, geografia i història ens han impel·lit sempre a l'amistat amb els altres pobles mediterranis, especialment el poble àrab, del qual hem rebut grans aportacions històriques. Acceptem la tasca de donar nova vitalitat a aquestes lligams, per la forma

ció d'una autèntica cultura i comunitat mediterrànies.

g. Amb vocació de govern. UD PV no és un partit de testimoniatge. La seua voluntat política és la transformació de la societat valenciana en una societat més lliure i més justa. Aquesta vocació només pot realitzar-se acceptant les responsabilitats de govern. I aquesta responsabilitat deurà ésser compartida amb els altres partits que, com nosaltres, comparteixen de la realitat valenciana, es senten plenament democràtics i volen també una transformació de la nostra societat en la mateixa línia de llibertat i justícia.

Ni tenim ni tindrem mai la veritat única, la sola solució per a tots els problemes de la societat valenciana. UD PV és una organització dinàmica. Requereix la crítica i la innovació de tots els seus militants, en favor d'un millor treball pel poble valencià, i accepta les crítiques que li vinguin amb la voluntat d'ajudar a la construcció d'una comunitat valenciana d'acord amb els seus propis dissenys històrics, lliure i responsablement expressats. (RPV)

En el País Valencià, desembre 1.974

pel camí de l'assemblea

DEL P.V.

La necessitat d'organismes unitàris que impulsen i coordinen la lluita per l'acabament de la dictadura ha estat i és una constant tàctica reiteradament defensada pel PSAN. Així ho prova la nostra participació i la nostra actuació al si de l'Assemblea de Catalunya i, de la mateixa manera, treballem, ara, per la constitució de l'Assemblea del País Valencià. Acabar amb la dictadura, però, no ho és tot, puix que cal tindre un programa de recanvi per tal que l'etapa democràtica constitueixca, veritablement, un pas cap als objectius finals i no una finalitat en ella mateixa. Per això no saltarem propugnem una alternativa democràtico-popular catalana (valenciana, al País Valencià) que responga als interessos de les masses populars dels Països Catalans, tot i posant a llur abast el màxim de control del poder polític. Açò significa que:

I.- L'Assemblea del País Valencià ha d'ésser l'instrument representatiu i operatiu de les classes populars valencianes en llur lluita, junt amb sectors interessats de la petita burgesia i mitjana, per l'acabament de la dictadura fran-

quista. Per tant, l'extensió i la profunditat de l'arrelament popular de l'Assemblea ha d'ésser una qüestió prioritària: cal facilitar al màxim la incorporació dels sectors antifranquistes de la societat valenciana que hi estiguin interessats, tot i eliminant els tràmits burocràtics de control o monopoli encobert.

II.- Així mateix, l'Assemblea del País Valencià ha de constituir l'embrió d'un poder polític valencià (govern provisional del País Valencià), que assegure, pel seu grau d'arrelament a les masses, un procés irreversible de democratització i d'alliberament. Després de l'enderrocament de la dictadura, l'aparell central estatal continuarà, en gran mesura, controlat pel Capitalisme Monopolista (d'Estat) i, per això mateix, ens cal, en la línia dels nostres objectius finals d'alliberament de classe i nacional, un poder al nostre abast, antimonopolista i autòcton (valencià).

No és aquesta la primera vegada que el PSAN es pronuncia i es compromet públicament amb la constitució de l'Assemblea del País Valencià. Al nostre document anomenat "la lluita per l'alliberament na-

(passa a la p. 13)

treballadors

VALENCIANS!!

"Ara resulta que a l'hora de les vaques flaques de "milagro español" res de res!. La crisi econòmica és general dins el món capitalista i, ací, a l'Estat espanyol, està molt més agreujada per les característiques d'excepció del règim franquista, el qual ha estat l'instrument del Capital Monopolista i Imperialista per fer una de les acumulacions de capital més escandaloses de la Història, mitjançant una repressió brutal de les classes populars de les diferents nacionalitats de l'Estat espanyol. No cal insistir massa en les manifestacions d'aquesta crisi que tots patim cada dia: la pujada de preus, l'expulsió de treballadors, la insuficiència dels jornals, la manca de treball, la carència o mala organització dels serveis elementals (escola, sanitat, habitatge, previsió social, urbanització, transports,...), la manca de salari per als treballadors aturats, la quasi nul·la eixida i els preus arastrats dels productes del camp o manufacturats, etc., tot això agreujat per les condicions polítiques del franquisme, paradís dels especuladors, lladres, empresaris-polícia, dels quals són un "bon exemple" la mateixa família del dictador.

Aquesta crisi econòmica comporta una crisi política del règim, els diferents sectors del qual intenten buscar la manera per mantenir-se al poder, una vegada mort el dictador; d'altra banda, la proximitat de la mort d'aquest és també un fet determinant de la crisi política.

Però hem de tindre molt en compte que el règim, per correput que estiga no caurà per ell mateix: cal que ens organitzem i lluitem per l'enderrocament de la dictadura i per la substitució d'aquesta per un poder polític controlat per les classes populars. Açò és una qüestió fonamental: Hi ha importants sectors de la burgesia monopolista i imperialista que volen organitzar la continuació de llur domini amb maniobres pseudo-democràtiques (Conferència democràtica, Juntetes democràtiques), en les quals es concedeixen unes formes democràtiques (certes llibertats, eleccions,...), però, en el fons, el poder continua intacte a mans dels monopolis, sota la unitat (sagrada) de l'Estat espanyol. En conseqüència, des de la nostra perspectiva valenciana, les classes populars del País Valencià hem d'organitzar-nos i no

(passa a la p. 19)

INFORMACIÓ GENERAL: bellaterra, puig, 18 no, congrés...

manifest de bellaterra

Després d'uns anys en què la nostra llengua i cultura eren bandejades de la Universitat tant per les "Autoridades Académicas" com per la majoria dels grups "gauxistes", la nostra cultura i llengua tornen a ésser úsades massiva i políticament per quasi tot

hom, en un camí de normalització democràtica. Un exemple n'és la Declaració de l'Universitat Autònoma de Bellaterra, redactada per professors, catedràtics i representants dels estudiants. Heus-la aquí reproduïda íntegrament:

" El dia 19 de febrer a la Universitat de Bellaterra, amb la participació d'uns set-cents assistents entre estudiants i professors, sobre el tema "Universitat i qüestió nacional", centrat sobretot en l'ús oficial de la llengua catalana. Al final, és feta una recapitulació dels punts d'acord suscitats per les nombroses intervencions en el transcurs de l'acte, de profund sentit unitari, el qual, en síntesi, ha reivindicat la recuperació, per part de la Universitat, de l'ús oficial de la llengua catalana com a dret popular.

Partint del fet que la llengua és una de les característiques essencials que defineixen una collectivitat nacional i establert el principi que l'atac contra l'ús normal de la llengua pròpia és una de les primeres accions repressives en les dominacions exògenes, aquests principis són traslladats al nostre país en concret. En primer lloc, és feta una anàlisi de la situació de tendència a la no normalitat que existia, en aquest terreny, durant el període republicà, establerta per l'Estatut de Catalunya del 1932 i prevista als avançaments d'Estatut de les Balears (19 juny 1931) i del País Valencià (11 juliol 1931) i al projecte d'Estatut de Mallorca i Eivissa (23 juliol 1931). A continuació són analitzades les disposicions legals i les actuacions governatives, de caràcter repressiu, aplicades pel franquisme a partir del decret de derogació de l'Estatut de Catalunya, del 5 d'abril de 1938 (ocupació de Lleida), les quals traslladen novament al terreny de la dominació política la ideologia elaborada al llarg de segles per l'oligarquia agrària catalana.

La repressió desencadenada contra l'ús de la llengua catalana, així com contra l'ús del basc i del gallec, és un fet es-

sencialment polític i la reivindicació de l'ús oficial d'aquestes llengües és la reivindicació política unitària d'un dret nacional conculcat, en la via de l'exercici del ple dret a l'autodeterminació. La reivindicació de l'ús oficial de la llengua catalana abraça tots els nivells i no pot limitar-se al camp literari: en el camp científic no hi ha cap obstacle tècnic que s'oposi a aquest ús, sinó que es tracta d'obrir novament unes portes que ja eren obertes abans que comencés la repressió franquista.

En el terreny de l'ensenyament en general, la reivindicació de l'ús de la llengua catalana com a vehicle va lligada al retorn de la veu al poble català, és a dir, té un sentit plenament democràtic i no elitista: és, doncs, inseparable del caràcter obligatori i gratuït (i, a partir d'uns certs nivells, becat) de l'ensenyament. Analitzades en concret les deficiències de l'actual ordenació decent, situada plenament dins la línia de continuïtat de la repressió, no es veu altra sortida a la repressió lingüística i nacional que l'establiment de les llibertats democràtiques, que inclouen l'exercici del ple dret a l'autodeterminació. Els assistents consideren, tanmateix, que un ensenyament plenament català i totalment democràtic no serà possible fins a l'establiment d'una societat sense classes, on cap grup social no es pugui apropiat de l'hegemonia de la cultura.

D'una manera concreta i en el marc universitari que els és propi, els assistents, mentre la lluita per la futura universitat catalana democràtica es troba en curs, reivindiquen les immediates mesures parcials següents:

1. La normalització de l'ús oficial del català a les universitats catalanes.
2. L'establiment a totes les facultats universitàries d'uns cursos intensius voluntaris d'ensenyament de català

adreçats als estudiants de llengua no catalana per a facilitar-los la comprensió del català parlat, i d'uns altres que donin els coneixements necessaris de llengua escrita als estudiants de llengua catalana que no hagin rebut en els estudis anteriors.

3. L'establiment de cursos de llengua i literatura basques i gallegues a totes les universitats catalanes.

4. L'autonomia de gestió de les universitats, que impedeixi la repressió lingüística i cultural a través dels mètodes de proveïment de càrrecs (com en el cas de l'Escola d'EGB de Sant Cugat) o dels plans d'estudi (com a la Facultat de Ciències de la Informació de Bellaterra).

5. L'adhesió i la participació de la Universitat al Congrés de Cultura Catalana recentment convocat.

6. El retorn a la Universitat dels professors que n'han estat exclosos per raons no acadèmiques.

7. Exigir l'oficialitat de la llengua catalana a tots els nivells de l'ensenyament. La normalització del català a la Universitat no és possible si no s'aconsegueix que s'ensenyi el català i que s'ensenyi en català a l'EGB i batxillerat (B.U.P.).

I, en el marc general de l'ensenyament a l'Estat espanyol, reclamen:

1. La introducció de cursos de llengua catalana, basca i gallega que puguin ser seguits, amb caràcter voluntari, pels estudiants dels territoris on aquestes llengües no són parlades, al costat d'altres llengües, com l'anglès.

2. Una informació seriosa i objectiva sobre les cultures catalana, basca i gallega dins els estudis generals pertinents, de manera que els ciutadans de tot l'Estat espanyol siguin posats en contacte amb la realitat multinacional d'aquest.

Bellaterra, 19 de febrer de 1975

✱ L'iniciativa del III^{er} Congrés de Cultura Catalana

Aquests dies la premsa del nostre país porta a terme una vasta campanya d'adhesió al III Congrés de Cultura Catalana. Són moltes les entitats de tot tipus que s'hi adhiereixen.

En certs centres polítics, ha sorgit però l'angúnia de no veure massa clars els objectius de l'esmentat Congrés, en principi massa monopolitzat pel Col·legi d'Advocats, el qual no s'adona del gran abast nacional que ha de tenir una idea d'aquesta importància. A la vegada, en el moment actual, segons les mateixes fonts, un "C.C.C." ha d'ésser un congrés de lluita, i això no poden fer-ho els Col·legis Professionals, sinó els mateixos més totes les entitats, grups polítics, cívics, comarcals, obrers, etc. L'opinió més generalitzada és que els PPCC necessiten un congrés de combat i retrobament de la seva personalitat nacional.

La premsa democràtica ha començat a fer-se ressò del Congrés com el cas de l'article aparegut a "LLUITA" del PSAN, núm. 46, de data 28/2/75, que reproduïm a continuació:

"Tot hom en parla. La premsa s'ha fet ressò prou extens de la iniciativa presa pel Col·legi d'Advocats de Barcelona per a la celebració d'un "Congrés en Defensa de la Cultura Catalana", i de les adhesions que aquest ha rebut i va rebent. Cal però, que en parlem encara i que la nostra adhesió sigui ferma després d'unes consideracions.

Primer de tot, per què un congrés en defensa de la Cultura Catalana?, és a dir, a la defensiva? Un plantejament d'aquest tipus ens sembla, ja d'entrada, perillós i confusori. És evident que la cultura catalana no viu una situació normal; és evident que amb la victòria feixista ho sofert una repressió sistemàtica i sofreix encara la conculcació dels seus drets més elementals, i és evident que per trencar aquesta situació ens cal un congrés que només pot ser de combat, a l'ofensiva. Avui per avui, ens cal un Congrés que esdevingui eina de lluita posada a mans de les classes populars catalanes i de tots els sectors interessats en el trencament democràtic, per tal d'aconseguir les llibertats polítiques i nacionals en el camí de l'alliberament nacional i de classe dels Països Catalans.

Després, encara, hem d'assenyalar quins són els sectors socials que han d'estar interessats en la preparació i l'organització d'aquest Congrés. Per una banda, els professionals i treballadors de la cultura, agents motors, però per l'altra banda, i amb el mateix grau de responsabilitat i de participació, les classes populars catalanes. Només la potenciació des de la base de les tasques

del Congrés possibilitarà que aquest esdevingui un Congrés autènticament popular, de tot el poble pel camí del seu alliberament. Hem d'evitar, com sigui, que el Congrés sigui un congrés de "savis", a porta tancada i només d'alta cultura. Per tal que això no passi, cal que participin en les tasques del Congrés les organitzacions de massa, les associacions de veïns, els centres de barri, de comarca, les escoles, etc.

També aquest Congrés ha de tenir un àmbit geogràfic molt específic: els Països Catalans. Oblidar el País Valencià, les Illes i Catalunya Nord de la dinàmica del congrés seria tirar pedres a la nostra mateixa teulada. La realitat nacional dels Països Catalans és avui -malgrat opcions polítiques regionalistes- incontrovertible no solament pel que fa a la cultura sinó també pel que fa a la política i la dinàmica de lluita.

Finalment, caldrà fer d'aquest Congrés un congrés de la totalitat de la cultura catalana. Bé que convocat per un col·legi professional, el Congrés s'ha d'obrir des del primer dia a la diversitat de sectors que mantenen viva la cultura catalana. Ni un congrés literari, ni un congrés de professionals. Un Congrés total per a una cultura viva.

PER UN CONGRÉS DE COMBAT, POPULAR, DELS PATSOS CATALANS: GLOBAL!"

L'equip "AVUI" ha rebut per la seva publicació, l'esmentada Declaració que reproduïm per considerar-la d'interès pel Mon Universitari dels PPCC.

"Estudiants de diferents Facultats de la Central, Autònoma i Politècnica ens hem reunit en assemblea per a analitzar la situació de la Universitat als Països Catalans.

Després de constatar l'abast de la crisi que afecta tots els nivells de l'ensenyament i l'estructura política, econòmica i social de l'Estat espanyol, hem acordat.

- 1) Potenciar la creació d'un Front Universitari dels Països Catalans format per estudiants i professors numeraris i no numeraris i personal no docent.
- 2) L'objectiu final d'aquest Front Universitari serà la construcció de la Universitat Popular Catalana.
- 3) La construcció de la Universitat Popular Catalana forma part de la lluita global de les classes populars catalanes per a l'alliberament nacional i de classe als Països Catalans.
- 4) Fer una crida als diversos estaments de tots els Col·legis Universitaris i Universitats dels Països Catalans per a la formació d'aquest front.
- 5) Celebrar el més aviat possible una reunió a nivell nacional per a establir les bases del Front Universitari i coordinar la lluita ja existent als diversos centres universitaris dels Països Catalans.

Barcelona, març de 1975

Estudiants de les Universitats.

Central: Econòmiques, Filologia, Dret, Geografia i Història, Medicina.

Autònoma: Filosofia i Lletres (Història, Filologia, Ciències de l'Educació, Físiques i Escola d'E.G.B.

S'han celebrat Assemblees Paral·leles a les Universitats de València, Tarragona, Girona i Mallorca."

18 NO, I MILERS DE SI...

els fets

El passat 4 de març, el Ple de l'Ajuntament de Barcelona es negà a conceir per àmplia majoria una partida destinada a la promoció de la llengua catalana.

Divuit "concejales" votaren no, altres 9 que sí i 2 s'abstingueren. En un principi es tractava de 50 milions de pessetes dels 15 mil milions de pressupost, però després de 3 hores de discussió, quan es va produir el NO, la quantitat era només de 10 milions.

Al mateix temps, l'Alcalde Sr Massó + va negar al "concejal" ponent Sr Soler i Padró l'ús de la llengua catalana, basant-se en una disposició de l'any 30, + la qual resultà després que no hi tenia cap article restrictiu: "Las Corporaciones de carácter local o regional podrán emplear en su vida interna los idiomas o dialectos regionales; pero llevarán los libros oficiales de registros y actas en castellano y emplearán este idioma en todas las comunicaciones oficiales dirigidas al Gobierno o a personas investidas de autoridad y en los escritos que a ellas acompañen."

o o o

D'altra banda, el dia 7 de març, al ple municipal de Girona, el "concejal" Sr Praxedes proposà la destinació d'una partida de 5 milions de pessetes per a la promoció de la llengua catalana i per a la retolació dels carrers de la vila, així com demanant el seu ús en les reunions del consistori. L'alcalde s'hi negà en rodó, i davant les protestes del públic present en gran nombre, ordenà el "desalojo de la sala".

o o o

La premsa de Barcelona s'ha fet ressò d'ambdós fets i ha reproduït bon nombre d'escrits, cartes, documentets... de tota mena d'entitats (cíviques, de barriada, esportives, culturals, religioses, etc.) i també de ciutadans particulars, catalans de naixença o de residència, tant de Barcelona com de Girona.

el sr. massó

Per la que fa a l'actitud del Sr Massó, alcalde "a dedo" de Barcelona, cal dir, de bon començament, que fou un dels qui es van abstenir.

D'altra part, tot i que davant les pantalles de TVE intentà rectificar, ja era massa tard. Al respecte, cal recor-

dar les seves declaracions publicades el 27 de setembre de 1973 + pel "Diario de Barcelona", declaracions que reproduïrem en l'"ARA" del 22 de desembre, pp. 2-3, en les quals es prenia a broma la qüestió de la llengua catalana.

Però darrerament, després que el Governador Martín Villa prohibís a la premsa de publicar més i més cartes de protesta, s'ha produït un nou fet. El 27 de març va aparèixer una carta d'"AMIGOS DE LA CIUTAT", en la qual davant la perspectiva de la imposició d'un nou alcalde encara més al servei "de intereses ajenos a la ciudad", s'hi deia: el Sr Massó "continuantiendo la confianza de la ciudad como quizá no la haya tenido ningún otro alcalde desde hace muchos años". Amb aquest escrit es desviava l'atenció del públic dels 18 del NO per entrar en el terreny de l'abstencionista Sr Massó, el qual no cal dir-ho ha fet coses positives per la nostra ciutat.

Creiem que aquesta carta ha embolicat l'assumpte d'una manera confusional, ja que ha quedat de banda la petició de dimissió dels 18 NO. Al cap i a la fi, + ningú dins l'Ajuntament és representatiu de la ciutadania barcelonina, en no haver estat elegits lliure i democràticament pel poble de Barcelona.

els divuit

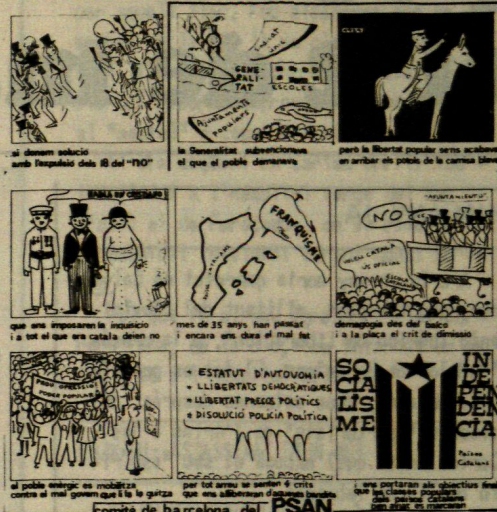
- + Juan Abellán. 254.1398. PARLA CATALA.
- + Juan Cabañero. 257.2679. idem.
- + José Canalda. 230.0882. idem.
- + Antonio Cañellas. 247.4068. idem.
- + Mercedes Carbó. 218.1257/239.0200. id.
- + Vicente Costa Ugeda. 253.7912. idem.
- + José Ma. Dot. 203.1659. idem.
- + Vicente Febrer. 250.9827. idem.
- + Rafael de Ferrater. 217.5633. idem.
- + Mariano Ganduxer. 203.8781. idem.
- + José Güell. 203.6044. idem.
- + Pedro Llorens. 230.2843. idem.
- + Rafael Luján. 219.3682. idem.
- + Rogelio Mir. 253.7554. idem.
- + Pedro Salvat. 217.2556. idem.
- + José Ma. Tormo. 203.5084. idem.
- + Ramón Torres. 253.0239/329.5699. idem.
- + Jesús Calvo. 257.2679. No parla català.

Per a qui els vulgui donar les gràcies d'alguna de les mil maneres amb què es pot manifestar un agraïment profund i sincer, heus aquí la flor i nata de la puríssima municipal barcelonina. (D'"ARA".)

crònica breu del que fou es i sera la cultura del poble català

100.000.000

de recompensa.

reaccions

Dues bombes, tipus còctel molotov, explotaren davant la botiga del "concejal" de Sants, Sr Febrer. Igualment cal destacar que el Sr Tormo va anar durant uns quants dies amb un O91 de protecció, davant el temor d'un atemptat.

Quant a les reaccions dels grups polítics catalans, el PSAN publicà dos cartells, un dels quals ilustra aquesta pàgina. De l'Assemblea de Catalunya reproduïm a "ULTIMA HORA DOCUMENTS" el text + d'una declaració de la seva Comissió P.

Per la seva part, el Front Nacional de Catalunya va dedicar dues planes del Nº 3 d'"ARA", el seu òrgan central, a l'afet. S'hi diu:

"No se'n podia esperar res més d'un Ajuntament feixista. Els qui se n'han sorpresos (i que ens perdonin), han demostrat tenir una bona dosi d'ingenuïtat. Perquè, per quins set sous un Ajuntament, dins la dictadura franquista, havia de variar sensiblement la tònica antipopular i anticatalana iniciada el 1939?"

A més a més publica un estudi representatiu de la representativitat de l'Ajuntament 1932/1970, així com la llista dels 18 NO, amb la seva adreça i telèfon, la qual reproduïm en aquesta mateixa plana.

A l'igual que el 1931, caldrà crear una Comissió de Responsabilitats tant polítiques com d'ordre econòmic (estafes), per sanejar els nostres Ajuntaments.

S. PUIG ANTICH assassinat pel franquisme el 2 de març de 1974

Un pòster de FNC

UN ANY, JA

Ara fa un any moria garrotat en Salvador Puig i Antich, militant del "Movimiento Ibérico de Liberación", a la presó "Modelo" de Barcelona. El fet es produí el 2 de març, dues setmanes després del discurs "aperturista" de l'Arias a les Cortes en el qual exposà el seu "espíritu del 12 de febrero".

Enguany, en commemorar el primer aniversari de la seva mort, pocs han estat els grups polítics que se n'hagin fet ressò: fora del Front Nacional de Catalunya i el PSAN-provisional, cap altra organització catalana ha escampat octavetes o crides. Pel que fa a l'AdC, reprodueix a "ULTIMA HORA DOCUMENTS" el text d'una octaveta al respecte.

ACCIONS

Explosions. A primera hora de la matinada del dia 2 de març van explotar dues bombes vora la presó "Modelo": una en un transformador i l'altra en uns jardins. Afortunadament no hi hagué ferits.

Actes religiosos. Dos funerals convocats a les Parròquies barcelonines de St Francesc de Sales i Pompeia, en les quals hi assistiren moltes persones. A la sortida la policia obligava la gent a moure's i a no formar grups.

Marxes i manifestacions. El mateix dia de l'aniversari -diumenge-, s'organitzà una marxa pacífica cap el cementiri. La policia ho va impedir tot detenant a l'advocat E. Leira.

A les 12 del mateix dia, marxa pacífica per Plaça Catalunya, Rambles i Barri Gòtic. La gent portava i repartia flors.

El dia abans, a les 8 del vespre, mig miler de persones es manifestaren a Sants des de la Plaça Salvador Anglada fins a l'Avinguda de Madrid, tot cridant eslògans contra la pena de mort.

El dilluns, dia 3, un altre miler de persones es concentrà al carrer de l'Escurial a pujar per Porvenir i Verdi. Els

SALVADOR PUIG I ANTICH
Primer aniversari de la seva execució - 2 de març 1975

manifestants duïen pancartes amb el retrat de Puig i Antich i cridaven "ARIAS ASSASSY!", "VENGEM PUIG I ANTICH!", "FORA COSSOS REPRESSIUS!". Es va repartir un full amb la fotografia de Puig i el text de l'article escrit per Joan Maragall "La ciutat del perdó", relatiu a l'execució de Ferrer i Guàrdia després de la Setmana Tràgica de 1909. (Una de les cares d'aquest full ilustra aquesta plana.) També s'escampà una octaveta signada per MCE i PSAN-provisionals en la qual es deia: vegem Puig i Antich, saltem Eva Forest, Duran i Garmendia, llibertat per al poble, càstig per als assassins feixistes (text bilingüe).

Papers de FNC. Com ja hem dit més amunt, Front fou de les comptades organitzacions catalanes que recordaren aquest fet amb l'edició de papers i fulls. FNC escampà dos pòsters amb la foto de Puig i Antich i cridant contra el procés que s'està preparant contra Eva Forest, Duran, Garmendia i altres, als quals demanen 48 penes de mort. També va editar una octaveta en la qual es fa balanç del que ha estat l'"aperturisme" al llarg del primer any, en tots els fronts de la vida política.

FERRER GUARDIA — PUIG A.

Donat el poc recolzament hagut en la commemoració d'aquest assassinat, creiem d'interès reproduir uns paràgrafs de "LA CIUTAT DEL PERDÓ", obra escrita per Joan Maragall l'octubre de 1909, un fragment de la qual fou repartit en un full com ja hem dit més amunt. Escrit fa quasi bé 70 anys, encara és aplicable avui dia:

"Com podeu estar així tranquils a casa vostra i en els vostres quefers sabent que un dia, al bon solet del matí, allà dalt a Montjuïc, treuran del castell un home lligat, i el passaran per davant del cel i del món i del mar, i del port, que trafiqueja, i de la ciutat que s'aixeca indiferent i poc a poc, ben poc a poc; perquè no s'hagi d'esperar, el portaran a un recó del fossat, i allí, quan toqui l'hora, aquell home, aquella obra magna de Déu en cos i ànima, viu en totes ses potències i sentits, amb aquest mateix afany de vida que teniu vosaltres, s'agenollarà de cara a un mur, i li ficaràn quatre bales al cap, i ell farà un salt i caurà mort com un conill... ell, que era un home tan home com vosaltres!

Com us podeu estar a casa vostra, i assegure-us a taula voltats de fills i posar-vos al llit amb la muller, i atendre els vostres negocis, i que aquesta visió no se us posi al davant i no us nuï el mos de pa en la gola, i no us glaci el petó als llavis i no us privi d'atendre a tota altra cosa que no sia ella?"

A LA PREMSA DEMOCRÀTICA

Tot i això del que hem dit de les organitzacions polítiques, quatre d'elles han parlat d'aquest primer aniversari en les seves publicacions:

"ARA", de FNC, Nº 3, març: portada i pàgines interiors.

"LLUITA", del PSAN, Nº 46, febrer: "Prou repressió!", a la pàgina 7.

"TREBALL", del PSUC, Nº 409 i "MARXA" del MSC, Nº 1 de l'any IX.

DETENCIONS I TORTURES

SUPOSATS MILITANTS DEL F.A.C.

Entre els dies 21 i 22 de gener foren detingudes 4 persones a Santa Coloma de Gramenet, acusades de pertànyer al F.A.C. ("Front d'Alliberament Català"). Es tracta de: Pere Mora i León, Didac Romero i Pérez, Lluís Guerrero i Guíjarro i la seva muller (aquesta última fou posada gai rebé immediatament en llibertat).

El 24 de gener en Pere Mora fou traslladat a la Clínica del Mar i d'allà, atesa la seva gravetat, passà a la del Dr Puigvert. Aquí es comprovà que Pere Mora presentava el següent quadre:

- Contusions generalitzades en tot el cos, amb hematomes per cops contundents especialment en l'abdomen i extremitats inferiors.
- Cremades de 2on grau en tòrax i braços.
- Anèmia aguda provocada per hemorràgies internes.
- Insuficiència renal aguda.
- Tallis diversos en la llengua.

Es a dir, en estat d'extrema gravetat.

La policia facilità una nota a la premsa en la qual es deia que en haver-se resistit a ésser detingut, fou utilitzada la força per a reduir-lo. (Fals.) En Pere Mora fou torturat a l'igual que els seus companys Romero i Guerrero (aquest últim ingressà al Clínic per a una revisió mèdica abans d'ésser traslladat a la "Modelo").

La Junta del Col·legi d'Advocats de Barcelona presentà denúncia davant un jutjat de guàrdia per mals tractes de la policia.

Pere Mora i León continua recuperant-se lentament a la clínica del Dr Puigvert.

UN TREBALLADOR DE "MINIWATT"

Gonzal Lamela, barceloní, treballador de la casa "Miniwatt" fou detingut al seu domicili el dia 29 de gener. Immediatament el traslladaren a la caserna de la Guàrdia Civil del Carrer St Pau. Allà fou torturat bàrbarament. En la nit del segon dia li embenaren els ulls i l'amorçassaren. A continuació el portaren al cementiri de Montjuïc, tot renovant-li amenaces de mort. Davant la tomba d'En Puig i Antich i davant d'altres tombes buides l'amenaçaren en matar-lo si no "cantava". Finalment l'introduïren en un nitxo i li posaren una pistola en el cap dient-li que el matarien i taparien el nitxo perquè ningú no se'n assabentés. Gonzal Lamela es negà a parlar. Novament

el traslladaren a la caserna, on continuaren torturant-lo. El dia 1 de febrer fou posat a disposició de l'autoritat judicial. Després d'ésser examinat per un forense, el qual constatà l'existència de bon nombre d'hematomes per tot el cos, fou posat en llibertat provisional sense fiança.

Gonzal Lamela ha presentat la corresponent denúncia per mals tractes.

L'ENGINYER JOAQUIM BOIX I LLUCH

El dia 10 de febrer, al migdia, fou detingut al portal de casa seva l'enginyer Joaquim Boix i Lluch. Tres individus que s'identificaren com policies li van dir que hi anaven per retirar-li el passaport. (L'any 66, quan l'afer dels Caputxins de Sarrià, en Boix fou detingut i torturat bàrbarament, cosa que motivà la manifestació de 100 capellans davant la Jefatura i la consegüent apallissada dels mateixos, fet del qual se'n parlà molt.)

En Boix va rebre nombrosos cops tant en el moment de la detenció com en l'interior de l'automòbil que el portà a Jefatura. Una vegada allà fou interrogat per diversos individus de la BIS, els quals el van insultar i apallissar a bofetades, cops de puny i puntades de peu. Aquella mateixa nit fou traslladat al jutjat de guàrdia, on es comprovaren els efectes de les pallisses. (La policia féu publicar una nota dient que els cops havien estat producte en no haver-se deixat detenir, fins el punt que un dels socials havia estat agredit per En Boix, cosa absolutament falsa doncs hi ha testimonis que afirmen el contrari.)

De l'angúnia, la seva esposa ha perdut un fill. (Quan el 66, n'esperava un altre, el qual nasqué subnormal.)

En Boix ha presentat la corresponent denúncia per mals tractes, contra Esméraldo Rapiño Sanromán, Navales i altres.

TRETS CONTRA DUES PERSONES

L'advocat Sr Lòpez i Perea resultà ferit d'un tret quan de nit entrava a casa seva, al Carrer del Camp de Barcelona. El Sr Lòpez i Perea, el qual treballa a l'Institut Social de la Marina, intentà posar plet contra els seus agressors, de la brigadilla antiterrorisme de la BIS, però la policia l'amenaçà i l'obligà a desistir. El grup que l'atacà sense previ avís, és el mateix que practicà la detenció d'En Puig i Antich.

L'1 de febrer, a la boca del Metro de Santa Eulàlia, un grup de joves repartia propaganda clandestina. Passaren un full a En Carles Urritz, el qual circulava per aquell lloc. Fou aleshores que un membre de la BIS li va clavar un tret el qual li entrà pel ventre. Immediatament, els qui repartien propaganda van atacar al "social" a cops de navalla.

Al dia següent En Carles Urritz fou traslladat a l'Hospital Verge del Mar i d'allà al de Peracamps, on va romandre incomunicat totalment durant quasi un mes.

Pel que fa al seu agressor, Eloy Carrera Peña, de la BIS, fou internat en estat greu a l'Hospital Militar.

EUXKADI: ASSASSINAT D'UN NOI PCE (1)

De "MUNDO OBRERO ROJO", òrgan del Comitè Central del Partido Comunista de España Internacional, Nº 32, Any III, reprodueix:

"VÍCTOR MANUEL PÉREZ ELEXPE, militante de nuestro Partido, asesinado por el fascismo.

(...) Víctor Manuel Pérez Elexpe, de 24 años, militante de nuestro Partido, ha caído asesinado por la bestia fascista, a las 6:30 de la madrugada del día 20 de enero en Santurce /vora Bilbao/, cuando, cumpliendo con su deber de comunista, repartía octavillas de apoyo a la huelga general del proletariado y el pueblo navarro.

(...) El día de su entierro, más de 8.000 personas marchan tras el féretro y recorren durante más de dos horas las calles de Portugalete en una imponente manifestación de hombres y mujeres del pueblo que con el puño en alto gritan "AZKA TASUNA!" (Libertad, en euzkera), Viva el Comunismo! Viva la Unidad del Pueblo!, cerrando a su paso todos los bares. El día 22, una manifestación de estudiantes recorre algunas calles de Bilbao. El 23, ante gran número de personas que asisten a una misa por Víctor en la Escuela Química, su hermana y su novia hablan del por qué ha sido asesinado por la dictadura, de la necesidad de conquistar las libertades políticas. El día 26, pese a los controles estrictos de carretera efectuados por la Guardia Civil, unas 18 mil personas se concentran en Portugalete, asistiendo a una misa y marchando posteriormente por las calles en grandiosa manifestación. En todas estas movilizaciones, la policia cargó con extraordinaria brutalidad (...).

★PREMSA DEMOCRÀTICA

FULLS

Després de "Bloc" i de "Bloc Informa," la secció d'estudiants de FNC ha llençat la nova publicació "FULLS". La seva característica principal rau en el fet de sortir ràpidament quan les circumstàncies ho exigeixin, per la qual cosa consta només d'un foli imprès per les dues cares. Davant nostre tenim els dos primers números, en els quals ultra diverses notícies destaquen els articles: "Moviment universitari: la crisi actual" i "Moviment universitari: la crisi continua". A continuació reproduïm del N.º 1 l'escrit "El sentit dels FULLS":

"Amb aquest primer número dels "Fulls" la Secció d'estudiants de Front Nacional de Catalunya inicia la publicació del que a partir d'ara serà el seu portaveu. Els "Fulls", que constitueixen un assoliment més, centrat al nostre front de lluita concret, dins la tasca de consolidació de F.N.C. posterior al seu primer Congrés celebrat l'estiu passat, pretenen ser part important de la nostra contribució al moviment estudiantil, alhora que una eina de treball i de discussió entre els estudiants, en la lluita d'alliberament nacional i de classe dels Països Catalans. La periodicitat dels "Fulls" no és fixa, i dependrà de les necessitats reals, de les exigències concretes de cada moment i de les nostres pròpies possibilitats."

I, a més, el treball: "Moviment universitari: la crisi actual":

"És un fet ben clar que el moviment universitari està en crisi. A les facultats no es fa res, o quasi res. No es lluita de manera activa contra el règim.

Podríem dir que el Ministeri ha aconseguit, en bona part, allò que es proposava: Els delegats, almenys en la majoria dels llocs on n'hi ha, han servit per a integrar el moviment universitari dins la política continuista del règim. Els programes reivindicatius han quedat reduïts, a la pràctica, a les més mínimes reivindicacions acadèmiques.

Els delegats no han servit ni per a bastir una estructura organitzativa. En molts casos s'han apartat dels cursos i ja ni tan sols convoquen l'assemblea de curs. S'han convertit en una capelleta tancada i en general passiva.

D'altra banda, els últims mesos la

calma i l'endormiscament del moviment universitari han estat tan grans, que a la policia no li ha calgut entrar a les facultats, i si ho ha fet algun cop deu haver estat per a no perdre el costum.

La política d'esperar que el règim caigui sol, o bé de canviar-lo des dins, és del tot il·lusòria; només serveix per ajudar a rentar la cara de la dictadura. ¿Com es pot col·laborar amb un govern que demana 48 penes de mort? Això cal que ho preguntem als "nostres" delegats. Cal també preguntar-los que han fet dels projectes de transformar l'estructura dels delegats en una plataforma de reivindicació i de denúncia.

Això comença a assemblar-se massa a una venda, o a un pacte. Que aquest pacte es fes amb forces mínimament democràtiques, fóra explicable, però que es faci amb una dictadura feixista, és un fet massa gruitut.

fulls

Secció d'estudiants de
FRONT NACIONAL DE CATALUNYA

14 d'octubre 1973

MOVIMENT UNIVERSITARI: LA CRISI ACTUAL

És un fet ben clar que el moviment universitari està en crisi. A les facultats no es fa res, o quasi res. No es lluita de manera activa contra el règim. Podríem dir que el Ministeri ha aconseguït, en bona part, allò que es proposava: Els delegats, almenys en la majoria dels llocs on n'hi ha, han servit per a integrar el moviment universitari dins la política continuista del règim. Els programes reivindicatius han quedat reduïts, a la pràctica, a les més mínimes reivindicacions acadèmiques.

Els delegats no han servit ni per a bastir una estructura organitzativa. En molts casos s'han apartat dels cursos i ja ni tan sols convoquen l'assemblea de curs. S'han convertit en una capelleta tancada i en general passiva.

D'altra banda, els últims mesos la

La política d'esperar que el règim caigui sol, o bé de canviar-lo des dins, és del tot il·lusòria; només serveix per ajudar a rentar la cara de la dictadura. ¿Com es pot col·laborar amb un govern que demana 48 penes de mort? Això cal que ho preguntem als "nostres" delegats. Cal també preguntar-los que han fet dels projectes de transformar l'estructura dels delegats en una plataforma de reivindicació i de denúncia.

Això comença a assemblar-se massa a una venda, o a un pacte. Que aquest pacte es fes amb forces mínimament democràtiques, fóra explicable, però que es faci amb una dictadura feixista, és un fet massa gruitut.

No hem de perdre de vista que les solucions al problema universitari no són tan sols acadèmiques -i fins i tot aquestes no són les més importants-, sinó que el problema és profundament polític. Per a canviar la Universitat hem de canviar el règim.

No hem de perdre de vista que les solucions al problema universitari no són tan sols acadèmiques -i fins i tot aquestes no són les més importants-, sinó que el problema és profundament polític. Per a canviar la Universitat hem de canviar el règim.

El moviment universitari ha de convertir la Universitat en un front de lluita més contra el franquisme, un front que actui juntament amb el moviment popular, per tal d'aconseguir la ruptura democràtica, que vol dir ni més ni menys que l'enderrocament de la dictadura.

És ben clar que l'estructura dels delegats cau del tot fora d'aquesta línia de ruptura democràtica. Hem d'anar cap a un sindicat d'estudiants, però no un sindicat imposat per la dictadura i que funcio-

ni dins el marc legal dels sistemes (la mateixa legalitat que fa un any va assassinar Puig Antich), sinó un sindicat al servei dels estudiants i del poble, que organitzi la lluita contra el feixisme i contra la seva falsa legalitat prenent com a base un programa reivindicatiu que hauria d'incloure, al nostre entendre, punts com els següents:

- LLIBERTAT D'ASSEMBLEA I EL RECONeixEMENT DE LA PLENA SOBRANIA
- AMNISTIA UNIVERSITARIA
- NO ENTRADA DE LA POLICIA
- INTERVENCIÓ DELS ESTUDIANTS A LA GESTIÓ DEMOCRÀTICA DE LA UNIVERSITAT
- ADEQUACIÓ DE LA UNIVERSITAT A LA REALITAT CATALANA (PAS MINIM: ÚS OFICIAL DEL CATALÀ)
- RETORN DE L'AUTONOMIA

Es d'aquesta manera i només així com podem contribuir de manera efectiva a la lluita del poble, i al seu davant de la classe obrera, per conquistar les llibertats democràtiques. La resposta del règim, ja sabem quina serà, ja que només té una, la de sempre: la repressió, com ha fet amb els companys de Valladolid i farà ara a Catalunya si no pot controlar la situació a la nostra Universitat.

SOLIDARITAT AMB VALLADOLID!

DIMISSIÓ DELS DELEGATS!

ENSORREM LA DICTADURA!

PER UNA UNIV. CATALANA, DEMOCRÀTICA I POPULAR

assemblea de veïns

Amb uns mesos de retard ens fem ressò d'aquesta nova publicació democràtica catalana, "ASSEMBLEA DE VEÏNS" és un butlletí de barri, d'una presentació senzilla però amb textos interessants. Del primer número, repartit el més de gener d'enguany, transcribim l'article de primera pàgina:

"Aquest full, al servei del moviment popular de veïns del barri, apareix com a eina per als veïns de gràcia a fi d'aconseguir el millorament de les condicions de vida al barri -exigint una adequació dels equipaments sanitaris i escolars, reivindicant espais verds i esportius, transports públics finançats per l'ajuntament, etc-, i tot això només ho podem assolir mitjançant la nostra lluita unida en contra dels monopolis i l'especulació i per la gestió popular del barri (preus dels articles de primera necessitat, ensenyament, serveis públics i

ASSEMBLEA DE VEÏNS

AQUEST FILL, AL SERVEI DEL MO-
VIMENT POPULAR DE VEÏNS DEL BARRI,
APAREIX COM A CINA PER ALS
VEÏNS DE GRÀCIA A FI D'ACONSE-
GUIR EL SUBSIDIARI DE LES CORTES
SOTA DE VIDA AL BARRI. «EXISTENT
UNA ADEQUACIÓ DELS EQUIPAMENTS
SANTITARIS I ESCOLARS, RECIBIMOS
CANT CADA VEÏNS I CUNYATOS»,
TRANSPORTS PÚBLICS FINANCIALS
PER L'ADJUNTAMENT, ETCÈTERA... I
EST AVUI HOMES NO PODRAN RESOL-
VER NI ENCONTRE LA NOSTRA LLUITA UN-
ON EN CONTRA DELS MONOPOLIS I
L'EXPLORACIÓ I PER LA GESTIÓ DE
DINERS DEL BARRI (PREUS DELS AR-
TICLES DE PRIMERA NECESSITAT, DE
SERVEI, SERVEIS PÚBLICS I NEC-
CESSITATS ECONÒMiques I SOCIALS
EN GENERAL).

CA AQUESTA LLUITA PERDRE EL
BARRI REPRESENTA ACTUALMENT L'ÚN-
IC DRET DE RESOLUCIÓ L'EXPLORACIÓ
CÍD QUE S'HA FA OBJECTE AL
LLOC DE TREBALL; AQUEST PASSA LA

PARTEI DE LA NOSTRA VIDA: ES
EL NOSTRE LLOC DE RESIDÈNCIA, DE
REPOS, D'ESPLAT... HEM D'IMPEDIR
QUE ENS EL MANIPULI EN SENSE TENIR-
HOS EN COMTE I HONESTES, ELS
QUE HI VIVIM: HEM D'IMPEDIR QUE
CONVERTIR-SE EN UN BARRI
DORMITORI COM HO HAN FET AMB
TANTS D'ALTRES.

NOMÉS HO ACONSEGUIREM SI SABEM
EL QUE VOLEM I ESTEM PREPARATS A
MOBILITZAR-NOS QUAN CALGUI PER A
DEFENSAR-HO. UNINT LA
NOSTRA LLUITA A LA DE TOTS ELS ALTRES
SECTORS OPRIMITS PER L'ESTAT ESPANYOL:
OBRERS, ASSALARIATS, CAMPEROLS, JOVES...
I SOTA LA MATEIXA ALTERNATIVA GLOBAL
CONTRA ELS INTERESSOS DEL CAPITAL
MONOPOLISTA.

ES TRACTA, DONCS, D'ENGEGAR UNA DÌNAMI-
CA DE LLUITA AL BARRI I INSERIR-LA AL
PROCÉS GLOBAL D'ALLIBERAMENT DE LES CLAS-
SES POPULARS.

PREU: 5 pessetes

necessitats econòmiques i socials en ge-
neral).

Cal aquesta lluita perquè el barri re-
presenta actualment l'indret on es per-
llonga l'explotació que se'ns fa objec-
tes al lloc de treball; aquí passem la +
major part de la nostra vida: és el nos-
tre lloc de residència, de repòs, d'es-
plai... Hem d'impedir que ens el manipu-
lin sense tenir-nos en compte a nosal-
tres, els que hi vivim: Hem d'impedir +
que converteixin Gràcia en un barri dor-
mitori com ho han fet amb tants d'altres.

Només ho aconseguirem si sabem el que
volem i estem preparats a mobilitzar-nos
quan calgui per a defensar-ho. Unint la
nostra lluita a la de tots els altres ++
sectors oprimits per l'Estat espanyol: +
obrers, assalariats, camperols, joves...
I sota la mateixa alternativa global con-
tra els interessos del capital monopolis-
ta.

Es tracta, doncs, d'engegar una dinàmi-
ca de lluita al barri i inserir-la al ++
procés global d'alliberament de les clas-
ses populars."

D'altres treballs són: "Denunciem els
espais lliures que ens roben!", "Infor-
mació dels últims mesos de SEAT", "El mo-
viment popular a Gràcia, ara" i "48 pe-
nes de mort".

el poble valencià

En el segon suplement Valencià de "A-
VUI" (datat desembre 74) inserirem la ++
capçalera de "LA CAUSA DEL POBLE", or-
gan del Comitè Valencià del MCE (P.5). Di-
ssortadament, per defectes d'impressió, +
la reproducció quedà molt malament. En a
questa ocasió inserim la capçalera de +
"EL POBLE VALENCIÀ", butlletí del Partit
Socialista de País Valencià (gener 75).

A més de l'article de primera pàgina,
el qual reproduïm in extenso, s'hi in-
clouen els següents treballs: "Què és ++
l'autodeterminació?", "Dues acusacions i

dues respostes", "El camp, sense esperan-
ça", "Petròli, àrabs i monopolis" i "Els
supermans de l'esquerra". Heus ací l'ar-
ticle de presentació:

"Sovint hem d'escoltar un argument +
sidiós contra el socialisme valencianis-
ta. És compatible ser socialista i valen-
cianista al mateix temps? No és el valen-
cianisme una "distracció" burgesa en la
lluita de classes?

Però l'acusació mai no és feta des +
d'un terreny nacional abstracte. Al con-
trari. Se'ns fa des de la nacionalitat:
opressora, que els argumentadors mai po-
sen en qüestió. Per què? És que hi ha du-
es mides "nacionals"? Identificar nacio-
nalitat espanyola i Estat espanyol és i-
dentificar dues coses semblants, perquè
la nacionalitat espanyola "té" l'Estat +
espanyol com a expressió. La nacionali-
tat valenciana en canvi -i la catalana en

un sentit més ampli- no disposa d'un Es-
tat que va perdre justament als inicis de
l'aparició de l'Estat espanyol o almenys
de la monarquia unitària i absoluta que +
el representava, quan pel decret de Nova-
Planta (1970) els països catalans varen ++
perdre la nostra autonomia.

Així, ningú no fa l'acusació -o l'obser-
vació- des d'un nivell abstracte i diguem
ne universal sinó des de l'acceptació com
a "natural" d'un Estat opressor amb el +
qual cal esperar que no voldran "conti-
nuar".

Per altra banda, ¿és que l'Estat espa-
nyol no és també un particularisme dintre
del concepte més ampli d'Europa, per exem-
ple, o del món i fins i tot de l'Univers,
posats a deixar de tenir els peus en te-
rra? I no és també un parany burges aque-
ix Estat creat justament per la classe do-
minant i per a dominar els pobles diver-
sos avui inclosos en els seus àmbits?

Estem contra tot nacionalisme perquè +
som socialistes i lluitem per una socie-
tat única i sense classes que siga la na-
ció de tota la humanitat. Però aquesta fi

EL POBLE VALENCIÀ

Sovint hem d'escoltar un argument sidiós contra el socialisme valencianista. És compatible ser socialista i valencianista al mateix temps? No és el valencianisme una "distracció" burgesa en la lluita de classes?

Però l'acusació mai no és feta des d'un terreny nacional abstracte. Al contrari. Se'ns fa des de la nacionalitat: opressora, que els argumentadors mai posen en qüestió. Per què? És que hi ha dues mides "nacionals"? Identificar nacionalitat espanyola i Estat espanyol és identificar dues coses semblants, perquè la nacionalitat espanyola "té" l'Estat espanyol com a expressió. La nacionalitat valenciana en canvi -i la catalana en un sentit més ampli- no disposa d'un Estat que va perdre justament als inicis de l'aparició de l'Estat espanyol o almenys de la monarquia unitària i absoluta que el representava, quan pel decret de Nova Planta (1970) els països catalans varen perdre la nostra autonomia.

Així, ningú no fa l'acusació -o l'observació- des d'un nivell abstracte i diguem-ne universal sinó des de l'acceptació com a "natural" d'un Estat opressor amb el qual cal esperar que no voldran "continuar".

Per altra banda, ¿és que l'Estat espanyol no és també un particularisme dintre del concepte més ampli d'Europa, per exemple, o del món i fins i tot de l'Univers, posats a deixar de tenir els peus en terra? I no és també un parany burges aqueix Estat creat justament per la classe dominant i per a dominar els pobles diversos avui inclosos en els seus àmbits?

Estem contra tot nacionalisme perquè som socialistes i lluitem per una societat única i sense classes que sigui la nació de tota la humanitat. Però aquesta finalitat última és abstracta en la

realitat última és abstracta en la seua +
formulació si no es parteix de les reali-
tats que hi ha. I la realitat és un "na-
cionalisme" espanyol inventat, que l'esco-
la, la Administració Pública amb tots els
seus recursos i avui amb els poderosos ++
mitjans de comunicació han conseguit in-
troduir com a "nació" dintre els esquemes
simplistes de la gent, oprimeix els po-
bles diversos que arreu d'Espanya tenen +
cultura pròpia, una realitat històrica +
pròpia, uns problemes pròpis i una manera
pròpia de resoldre'ls...una perspectiva +
pròpia del socialisme únic i per a tots, +
al qual no podem anar, aportant la riques-
sa de la seua personalitat, més que des +
de la seua realitat, alliberada d'opres-
sions. Perquè la llibertat, no és que pas-
se per eixa llibertat, sinó que comença +
per ella. I si no comença per ella mai no
arribarà a ser llibertat."

Desitgem llarga vida aquest company Va-
lencià, del qual n'hem vist una altra edi-
ció reduïda tirada a offet:

treball

Feta mesos que no parlaven de TREBALL,
la publicació de la premsa clandes-
tina de Catalunya. En aquesta ocasió re-
produïm totalment l'editorial del N°409, +
del 4 de març d'enguany. L'escrit duu el
títol "Aria ha parlat des del búnker":

"Les circumstàncies han volgut que el
dia 26 de febrer, escollit per l'Arias +
per fer la seva primera roda de premsa ++
(prefabricada) davant de les cambres de +
televisió, coincidís amb un moment extra-
ordinàriament ric en esdeveniments polí-
tics i, per tant, favorable a la creació
d'un clima d'expectació per allò que po-
gués dir el president del govern.

La discordància entre el país oficial
i el país real va esdevenir, les darreres
setmanes, veritablement abismal. Les pro-
testes i accions de masses varen abasta-
re no solament els treballadors i estudiants,
que tenen el govern agafat pel coll, sinó
també a sectors de la població que fins a
ra es consideraven apolítics, com els ac-
tors, i a categories socials lligades a +
l'Estat com els ensenyants, els funciona-
ris i els oficials de l'Exèrcit, la qual-
cosa subratlla l'alt grau de descomposi-
ció interna que pateix el règim (la dimis-
sió d'en Licinio de la Fuente ho confirma)
i l'extensió que assoleix, entre totes +
les esferes de la societat, el convencí-
ment que és urgent dur a terme un canvi +
polític.

Una prova eloqüent d'això darrer és, ++
sens dubte, la conferència pronunciada el
24 de febrer a Madrid per l'ex-sotssecre-
tari d'Hisenda i ex-president de l'INI Sr.
Fernández Ordóñez, en el curs de la qual +

va afirmar que "la transformació del règim espanyol en un estat democràtic no es pot fer amb simples adaptacions de la situació vigent, sinó que requereix un canvi + pregó de les nostres institucions polítiques, amb modificacions legislatives de + rang constitucional. Crec que aquest canvi només és possible a través d'un procés constituent al qual siguin convocades totes les forces polítiques del país".

El dia abans el periodista Wifred Espina -elegit per a la Junta de l'Associació de Periodistes de Barcelona en la + candidatura de "dretes"- proposava al CORREO CATALAN "la gran convocadria, la + gran crida a tota la ciutadania", en la + qual els espanyols poguessin pronunciar-se sobre els punts següents:

Possibilitat que per iniciativa popular, amb les adequades garanties, pugui arribar a modificar-se la Constitució.

El reconeixement exprés de l'exercici, degudament garantit, dels drets humans: reunió, associació, seguretat jurídica, etc.

L'establiment del sufragi universal com a mitjà per a autenticar la representació de les institucions i com a recurs suprem per a dirimir entre distintes opcions.

La plena representativitat i autonomia sindical obrera, com a defensa dels seus interessos davant dels patronals i com a motor de reivindicacions laborals i de reformes socials pregones.

El reconeixement de la personalitat de les regions, amb possibilitats pràctiques d'organitzar-se i decidir.

La integració a Europa de ple dret amb totes les seves conseqüències.

La separació teòrica i pràctica de l'Església i l'Estat.

El clima que tradueixen aquestes opinions va induir alguns periodistes a + predir que l'Arias intentaria de vivificar, en les seves declaracions, l'anomenat "esperit del 12 de febrer" -mori + bund des de la destitució d'en Pío Cabanillas i la promulgació de l'Estatut + d'Associacions-, la qual cosa va despertar algunes il·lusions sobre allò que + es pogués dir a la conferència de premsa televisada del 26 de febrer. Però aquestes il·lusions varen quedar rotundament defraudades.

Arias va parlar en aquesta ocasió com a comandant del búnker. Les seves respostes als periodistes proclamen sense embuts que se sent -i actua- abans que res com a servidor incondicional d'en + Franco i guardià del règim nascut del + 18 de juliol, i que considera no solament il·legítim sinó subversiu qualsevol intent d'associació o acció política que no comporti l'acatament explícit dels "Principios del Movimiento". De fet, l'Arias s'ha retractat de les ob-

jeccions que ell mateix havia formulat a les limitacions de l'Estatut d'Associacions per passar a assumir la seva defensa més decidida, no solament davant de l'oposició, a la qual es va referir amb el llenguatge dels anys quaranta ("ni comunismos ni separatismos"), sinó també dels qui, des de dins del règim, adopten una actitud d'espera de temps millors (a l'ús claríssim a en Fraga).

Tot això posa en relleu un cop més que no hi pot haver evolució democràtica a + partir del règim, que per als qui desitgen una evolució democràtica del règim ha arribat "l'hora de la decisió" (títol de la conferència de Fernández Ordóñez). Com va dir l'ex-director de l'INI en la seva conferència -adreçant-se als seus amics + polítics- "el moment reclama, no solament dir les coses pel seu nom, sinó el compromís d'una acció responsable".

Evidentment, perquè hi hagi un canvi no

a treball

Problema de tots els països: uniu-vos!

Organ central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

EDITORIAL

Arias ha parlat des del búnker

n'hi ha prou amb demanar-lo als qui tenen el poder, com sembla entendre en Wifred + Espina. El canvi cal imposar-lo. Arribarà únicament com a resultat de l'acció, com a conseqüència de la conclusió de l'acord general (del Pacte per la Llibertat) que comporta i preconitza la JUNTA DEMOCRÀTICA D'ESpanya, com a producte de l'extensió i coordinació de la lluita de les distintes capes de la població fins a la seva culminació en la Vaga Nacional que imposi l'ementat canvi.

Les mesures que reclama Wifred Espinapart integrant, en el que és fonamental, + del programa de la Junta Democràtica d'Espanya- requereixen apartar en Franco de la comandament de l'Estat, liquidar les formes feixistes de poder, instaurar un gòvern i òrgans de poder a tots els nivells de caràcter provisional, unitaris i representatius, encarregats de presidir el període constitucional; requereixen, en fi, dur a terme una revolució política, que + els comunistes volem incruenta, amb el af-

nim de violència possible, però inevitable per tal de passar de la dictadura a + la democràcia.

Per realitat com més aviat millor a + aquesta revolució política és avui la tasca que concentra l'esforç dels comunistes i a la qual cridem fraternalment tots els qui desitgen un règim de llibertat per + als pobles d'Espanya."

marxa

Datat febrer 1975, Nº 1 de l'Any IX, ha sortit "MARXA", l'òrgan central del Moviment Socialista de Catalunya (MSC). La publicació, que torna al format foli, porta una nova compaginació, així com una interessant varietat de treballs al llarg de les seves 10 planes. D'aquest número ens plau reproduir l'editorial "DEL FRANQUISME AL LERROUXISME" i també l'article "EL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA HA FET + 30 ANYS!!!".

"DEL FRANQUISME AL LERROUXISME"

Si algú arribà a creure que el decret + de les associacions donaria origen a unes "grans maniobres" de la classe política + franquista, ja deu haver-se convençut, a aquestes altures, de que s'havia equivocat. L'espectacle és lamentable.

Deixem de banda els aspectes més pintorescos, com aquesta fantàstica associació "proverista" que s'ha inventat un advocat que col·lecciona expedients en el seu Col·legi Professional, o aquesta "izquierda + laborista" de la que es reclama algun jerarca dels sindicats. Hi ha coses més suculentos. Per exemple, Fraga amb les seves anades i vingudes, regatejant i refert se una virginitat democràtica perduda abans de la primera comunió. O Utrera el + triturador, amb les seves vehements protestes de que no pensa fer trampes. O aquesta versió hispana d'Ali Babà i els + quaranta lladres: Emilio Romero i els 40 diaris del "Movimiento"...

Entre trampes i travetes, l'únic que + queda clar als ciutadans és que el joc de les associacions no serveix ni per als + propis personatges de la dictadura, i que l'associacionisme està enfonsant el franquisme de les prostrimeries en una pesant atmosfera de marrulleria de la pitjor tradició lerrouxista.

Si algú vol cercar una explicació a aquest fenomen, que no la busqui complicada: aquest personal franquista es coneix tan bé entre si, ha vist tan gegantesques jugades amb el passar dels anys, que té + l'ànima convertida en durícia i no es refia ja ni de Déu. Qui podria esperar + d'ells altra cosa que una mera guerra de maffies?

I malgrat tot, cal dir-ho, l'espectacle supera les previsions del públic i, possiblement, de la mateixa empresa.

editorial.

del moviment al compromís

El dia d'avui és un dia que no pot passar sense que el moviment socialista de Catalunya s'ajunti a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans.

El dia d'avui és un dia que no pot passar sense que el moviment socialista de Catalunya s'ajunti a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans.

El dia d'avui és un dia que no pot passar sense que el moviment socialista de Catalunya s'ajunti a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans.

El dia d'avui és un dia que no pot passar sense que el moviment socialista de Catalunya s'ajunti a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans.

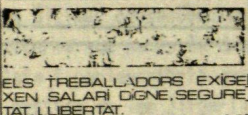
El dia d'avui és un dia que no pot passar sense que el moviment socialista de Catalunya s'ajunti a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans.

El dia d'avui és un dia que no pot passar sense que el moviment socialista de Catalunya s'ajunti a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans.

El dia d'avui és un dia que no pot passar sense que el moviment socialista de Catalunya s'ajunti a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans.

El dia d'avui és un dia que no pot passar sense que el moviment socialista de Catalunya s'ajunti a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans.

El dia d'avui és un dia que no pot passar sense que el moviment socialista de Catalunya s'ajunti a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans.

Els treballadors exigeixen salari digne, seguretat, llibertat.

UN PÍS ENDRANANT EN LA UNITAT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA

s'ha celebrat la:

F. ASSEMBLEA DE DELEGATS DE CONVERGENT SOCIALISTA

(del 1975)

El dia d'avui és un dia que no pot passar sense que el moviment socialista de Catalunya s'ajunti a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans.

El dia d'avui és un dia que no pot passar sense que el moviment socialista de Catalunya s'ajunti a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans.

El dia d'avui és un dia que no pot passar sense que el moviment socialista de Catalunya s'ajunti a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans.

El dia d'avui és un dia que no pot passar sense que el moviment socialista de Catalunya s'ajunti a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans.

El dia d'avui és un dia que no pot passar sense que el moviment socialista de Catalunya s'ajunti a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans.

El dia d'avui és un dia que no pot passar sense que el moviment socialista de Catalunya s'ajunti a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans.

El dia d'avui és un dia que no pot passar sense que el moviment socialista de Catalunya s'ajunti a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans.

El dia d'avui és un dia que no pot passar sense que el moviment socialista de Catalunya s'ajunti a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans.

El dia d'avui és un dia que no pot passar sense que el moviment socialista de Catalunya s'ajunti a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans, a la festa de la unitat dels socialistes catalans.

devenir, i en la lluita contra la dictadura, s'homogeneïtzaven fins decidir d'agrupar-se. Antics militants del Bloc Obrer i Camperol (BOC) i del Partit Obrer d'Unificació Marxista (POUM), militants del PSUC i de l'antiga Unió Socialista de Catalunya, del Partit Català Proletari i de la Federació Socialista Catalana dels PSOE, treballadors sindicalistes, lluitadors de la CNT i de la UGT... A tots els impulsava la voluntat de reprendre unitats el combat pel socialisme a Catalunya.

Del seu treball i del de tants altres que al llarg de trenta anys han lluitat contra la dictadura, per les llibertats polítiques i nacionals, pel socialisme, n'és continuador el MSC d'avui. Molts dels lluitadors de les primeres hores ens han deixat en el traspàs irreversible de llurs vides. En aquest 30 aniversari volem recordar les figures exemplars de Josep Rovira, d'Enric Brufau, de Manuel Serra i Moret, i de tants altres als qui rendim homenatge i testimoni de fidelitat.

A tots els qui formen avui en els rengles del socialisme català, els convidem a celebrar amb nosaltres aquest 30 aniversari, que s'esdevé en unes circumstàncies extremadament esperançadores pel que fa a la unitat dels socialistes catalans.

VISCA EL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA!!

VISCA LA UNITAT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA!!!

f.i.o.p

Datat del 20 gener/2 febrer 1975 ha estat publicat el primer número de la segona època dels "FULLS D'INFORMACIÓ I D'ORIENTACIÓ POLÍTICA", més coneguts per F. I.O.P. El butlletí, editat per una grup nacionalista revolucionari, consta de vàries seccions: Lluita obrera, Professionals, moviment universitari, repressió, assemblea de Catalunya, barris i bibliografia. En cada una d'elles s'hi inclouen diverses informacions, amb els seus comentaris i consignes corresponents.

FIOP

FULLS D'INFORMACIÓ I D'ORIENTACIÓ POLÍTICA

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

20 gener - febrer 1975

"EL MSC HA FET 30 ANYS!!!"

Acaba de complir-se el 30 aniversari de la fundació del MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA. Pel gener de 1945, uns centenars d'homes i dones de Catalunya s'aplegaven amb la voluntat de constituir una organització que treballés per la unitat dels socialistes de Catalunya.

Eren militants d'història i d'experiències molt diverses, de posicions que sovint s'havien contraposat en el passat però que en aquells moments en el debat comú, en la reflexió sobre el passat i l'es-

pel camí de l'assemblea... (ve de la pàgina 4)

cional i de classe al País Valencià" ja vàrem dedicar tot un apartat a parlar-ne, en el qual esmentàvem els que, per a nosaltres, haurien d'ésser els punts programàtics de l'Assemblea. Aquests punts són:

- 1.- Amnistia de tots els empresonats i exiliats polítics.
- 2.- Restabliment de totes les llibertats polítiques (legislació d'organitzacions i moviments de masses, llibertat de sindicació, dret de vaga i de manifestació), de les quals seran exclosos els elements i les organitzacions feixistes.
- 3.- Abolició de les forces repressives (Guàrdia Civil, Policia Armada, B.P.S.) i dels tribunals i legislacions especials.
- 4.- Restabliment de la forma republicana de govern i rebuig definitiu de la monarquia, per la seva tradicional actuació antidemocràtica i antipopular.
- 5.- Us oficial, a tots els efectes de la llengua catalana.
- 6.- Tot i representant el procés pro-Estatut trencat per l'aixecament feixista del 1936, el laboració d'un ESTATUT D'AUTONOMIA DEL PAÍS VALENCIÀ, en tant que zona nacionalment diferenciada, com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
- 7.- Constitució d'un GOVERN PROVISIONAL DEL PAÍS VALENCIÀ, que garantís la realitat i el manteniment dels objectius anteriors, en estricta col·laboració amb els organismes democràtics populars existents a la resta dels Països Catalans i a nivell d'Estat espanyol.

El PSAN opina que aquesta actitud de compromís públic deu --

ria ésser assumida també pels diferents grups polítics i organitzacions de masses que hi són per l'Assemblea, la qual haurà d'ésser -cal no oblidar-ho- de tot el País Valencià, des de Senia al Segura, passant per Alcoi i Alacant, i les cites no van debades. Un reconeixement de la realitat unitària del País Valencià com a zona nacionalment diferenciada dels Països Catalans -i per nosaltres zona nacionalment pertanyent als Països Catalans- no cal dir-ho és imprescindible i leva a qualsevol tasca pro-Assemblea. Cal combatre, doncs, les actuacions escissionistes i sectàries d'aquells que parlen de l'Assemblea del País Valencià, però, es foten del País Valencià." (RPV)

PEGATINA VISTA
A MOLTS LLOCS
DE BARCELONA

**Volem els ajuntaments
i l'escola. Catalans
i Democràtics!**

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

DOCUMENTACIÓ CATALANA

L'equip "AVUI" (SIC) enceta en el núm present, una nova secció que ja existí fa uns dos anys, sota el títol de "DOCUMENTACIÓ" en la qual recullirem íntegrament aquelles parts de documents i qüestions teòriques més interessants que sortin a la llum en el món + de l'Oposició Democràtica Catalana, esperem que aquesta secció serveixi per la Formació i aprofundiment del militant democrata.

Amb data Gener-75 i Març 75, han sortit a la llum pública, els dos primers + documents de la Convergència Democràtica de Catalunya, que en el núm 1 de Gener + el seu contingut són dos intervencions + polítiques sota el títol "Què ha de ser la CD, és hora de fer política" en el + qual i sota els següents apartats principals: "A qui no ens adreçem: als comunistes, ni a la dreta conservadora", "Dos + sectors socials: la classe obrera i no-saltres, i la burgesia i nosaltres". Després i sota un apartat general amb el títol "Què és una política de Centre-Esquerra", exposa els següents punts: Democràcia, Catalanisme, Programa econòmic i social; després segueix amb un altre apartat "A qui pot interessar aquest programa", especificant la postura vers els + Social-Demòcrates i un apartat subsidiari sota el títol "CD, no és una ampliació d'Unió Democràtica".

L'extens document segueix recollint + quatre trets fundamentals

- És hora de fer política
- És hora de l'enquadrament, no dels + independents".
- És hora dels partits grossos (no profètics)
- Cal que ens creem una mentalitat política, i no només de fer país.

Després, el "Document" exposa la seva postura vers l'AdC i la CFPC, que valora molt i positivament.

I acaba:

"A Catalunya es dona molt l'actitud + defensiva, de resistència, d'aguantar. + Som un poble que sempre torna, que reneix quan sembla que està atrapat. Però no acabem mai de construir. Els fonaments, les parets mestres, elements bàsics que fan + que el temple aguant i conservi, en els pitjors moments, capacitat per a la reconstrucció: tot això és fer país. Però + el tancament últim, allò que fa que finalment una casa sigui una casa i no una + construcció amb bons carreus però oberta a la intempèrie i per tant no definitivament habitable, això és política. Que és + el que ara, sense deixar de fer país, hem de fer. Hem de fer política.

DOCUMENTS DE TREBALL NÚM. 1

Primera part del document de DOCUMENTS recull els plantejaments inicials de Convergència Democràtica de Catalunya. El text és un treball col·lectiu de diversos militants. A més del text, d'una banda, hi ha unes pàgines que recullen les intervencions i les aportacions dels militants, i d'altra banda, unes pàgines que recullen les respostes dels militants a les intervencions dels militants. El document és una obra col·lectiva que ha estat elaborada pels militants de la CD, i que ha estat aprovada pel Comitè Polític de la CD.

CONVERGÈNCIA DEMOCRÀTICA DE CATALUNYA gener 1975

Una política que mobilitzi, en la forma més unitària possible, el màxim d'energies. Aquest és l'objectiu de la Convergència Democràtica, que es presenta + com a estructura oberta a partir de la + qual s'ha d'arribar a un gran partit de Democràcia Popular Catalana."

La segona part del document fa una anàlisi de la "SITUACIÓ POLITICA ACTUAL, AVALUACIÓ I PERSPECTIVES".

En quant al DT núm 2 de data març 1975 reproduïm la DECLARACIÓ del Comitè Polític de la CDC.

"El moment polític a l'Estat espanyol.

L'evolució dels fets polítics de l'Estat espanyol demostra una forta acceleració del procés de liquidació de la Dictadura. A través de fets diversos el procés esmentat porta a la conclusió de que des del Règim, no hi ha cap mena de possibilitat d'apertura autènticament democràtica. Així, per exemple, hem vist la impossibilitat de tirar endavant una legislació que reconegui de debò el dret elemental d'associació i de reunió. La + Llei d'Associacions ha demostrat -fonsamentalment- que els dits "aperturistes" no tenen força real per imposar-se als + "ultres".

Estem en una estructura política clarament feixista, en la qual el poder polític -fins i tot després de la mort + d'en Franco- no surt del poble mitjan +

çant el seu dret de vot, sinó d'unes petites minories que controlen l'aparell + de l'Estat en profit propi, exclusiu i + excludent. Només el trencament d'aquesta estructura pot fer possible l'adveniment d'un règim democràtic al nostre país; no hi ha continuisme democràtic allà on el + que es preten continuar, per tal d'ésser democratitzat, ha d'ésser totalment canviat. L'estructura político-institucional del Règim no pot ser "millorada"; ha de ser tot simplement substituïda o canviada.

La resposta de CD

En aquest marc, ha sorgit Convergència Democràtica de Catalunya com a aportació federada d'uns quants grups i persones, de variades tendències, però amb voluntat de treballar junts amb un programa al servei del procés democratitzador del país, tant en l'etapa actual d'oposició al Règim franquista com posteriorment en l'etapa de consolidació democràtica.

Convergència Democràtica de Catalunya aspira, per tant, a integrar en una gran organització popular de masses, a un sector amplíssim de ciutadans, que per damunt de diferències, moltes vegades anecdòtiques, de personalismes i formulacions negativistes, aglutini, tot respectant els matisos diferencials, a una àmplia base, capaç d'oferir una alternativa democràtica de govern al poble català.

Convergència Democràtica de Catalunya és una integral de tendències i actituds diverses coincidents en els condicionaments mínims del Programa que formulen. Tant el Programa com Convergència són + dos instruments oberts a totes les forces, entitats i persones que vulguin contribuir a construir la Democràcia, en una visió global del terme, és a dir Democràcia Política, Econòmica, Social i Cultural. No creiem que certes diferències no puguin ésser superades en la discussió oberta i sincera; sempre ha estat el pacte l'instrument dels democrates.

Convergència Democràtica de Catalunya s'articula sobre la base de la seva declaració inicial, és a dir:

Departament de Comunicació i Hemeroteca General CEDOC

1.- Manifestem que la llibertat és un punt essencial de la nostra concepció política, que cal realitzar dia rera + dia, fins a les últimes conseqüències. Per això, considerem que només la democràcia pluralista i parlamentària garanteix la plena pràctica de les llibertats individuals i col·lectives, i els alliberaments nacional i de classe.

2.- Entenem que el protagonista de la vida econòmica és el poble, amb les seves múltiples manifestacions comunitàries. Cal subratllar la importància singular d'uns sindicats lliures i independents.

Els poders públics garantiran que l'economia ha de mantenir-se al servei del poble, a través d'una adequada planificació i de la funció subsidiària que ha de mantenir-se en el control d'aquells sectors o empreses que per la seva importància o significació poden condicionar la seva vida econòmica o social. Aquest control es podrà exercir directament, o bé assolint la propietat. Tant la propietat com la intervenció públiques podran ésser de caràcter municipal, nacional o estatal, en funció de les característiques i àmbit dels sectors en qüestió.

Així mateix, és necessari crear el marc jurídic i econòmic que afavoreixi d'altres formes de participació econòmica i social dins el principi del socialisme de base, com poden ser l'autogestió, el cooperativisme i les empreses de propietat sindical.

3.- Totes les persones que viuen i treballen a Catalunya i que integren la comunitat catalana, són subjectes d'unes necessitats nacionals que només poden ser satisfetes amb una ordenació política que reconegui el fet nacional català. Aquesta ordenació comporta l'autogovern de Catalunya, a partir com a mínim inicial, dels drets reconeguts de l'Estatut d'Autonomia de la Generalitat. Una organització federal de l'Estat espanyol podrà ésser una forma política que assegurés les llibertats de Catalunya i la seva relació solidària amb els altres pobles de l'Estat espanyol. També volem remarcar els lligams particulars que ens uneixen amb la totalitat dels Països Catalans.

4.- Europa com a unitat, política i econòmica és un objectiu necessari per al nostre poble i per al gran marc natural del seu futur polític.

L'etapa d'oposició

Seria un error que la preocupació de perfilar un ideari o un projecte de govern de cara al futur, ens evadís de la lluita actual. En aquest sentit, Convergència Democràtica de Catalunya es proposa:

- participar decididament per tal +

d'aconseguir un pacte entre totes les forces polítiques de l'oposició a Catalunya.

- impulsar i fomentar els contactes entre les forces polítiques de tot l'Estat espanyol, ajudant a superar vells antagonismes fruit d'una certa desesperança, absolutament estèril i gens propícia davant els actuals esdeveniments.

- constituir àmbients i seccions de Convergència a tots els diferents estaments del poble català; entitats i corporacions; cuidant de respectar les iniciatives comarcals i locals, en la seva integració a Convergència, mantenint l'autonomia de funcionament que cadascú vulgui preservar dins de la comunitat programàtica i la coordinació d'acions.

- discutir el poder franquista en les més petites ocasions, propiciant la recuperació d'espais i moments de llibertat, mitjançant la Premsa, la Radio, institucions i activitats culturals, associacions de veïns, entitats de tota mena, ambients sindicals, que permetin enfortir la base democràtica de la nostra lluita i l'afebliment del Règim.

Per tal de treballar des d'ara pel moment en què la Democràcia s'instaurarà, és precís superar plantejaments disgregadors de les forces polítiques d'oposició. Avui, el retard en aconseguir una entesa en aquesta línia podrà ser causa d'un retard en l'adveniment democràtic i, en tot cas, Convergència Democràtica de Catalunya no vol tenir aquesta responsabilitat. És més, creu que en el seu mateix convergir facilita amb finalitats naturalment més àmplies aquest procés.

Després del canvi democràtic

La segona etapa serà tant o més difícil, perquè guanyar la Democràcia voldrà dir voluntat de conservar-la, consolidant-ne les seves institucions. Tot progrés que no vagi acompanyat per un refinament de les institucions democràtiques, pot ésser temerari i conduir al fracàs. El més important és conformar el marc democràtic de tal manera que les velles aspiracions d'un poble oprimat, a tots nivells, trobin camins segurs i garantits. I aquesta és la tasca que Convergència Democràtica de Catalunya pretén assumir.

Totes les forces polítiques poden contribuir a guanyar la Democràcia; però no més una àmplia Convergència podrà garantir, com a força política amb característiques pròpies, una estabilitat democràtica de govern. Només una organització de masses que respongui a les coordenades de Convergència Democràtica de Catalunya podrà assegurar al país la possibilitat de desenvolupament d'una democràcia política i econòmica.

Per tant, consolidar la Democràcia; i democratitzar les institucions polítiques

institucionals, l'Administració, la vida social i econòmica del país. Com hem dit, aquest procés té que referir-se tant a la institucionalització del règim democràtic, com a la política de govern que Convergència Democràtica de Catalunya es compromet a promoure.

Pel que fa a la institucionalització, s'ha de partir de la formació d'un govern provisional, recolzat en totes les forces de l'oposició democràtica. Missió principal d'aquest govern serà la convocatòria d'una Assemblea Constituent, per tal de sotmetre al país, per la via del referèndum, l'aprovació d'un text constitucional i una llei electoral. Superada aquesta etapa, el poble haurà d'elegir els seus representants en unes eleccions lliures, determinant la composició d'una Assemblea.

Aquest procés admet, lògicament, múltiples variants, especialment pel que fa a les formes de govern. No obstant, aquestes són qüestions opinables, respecte de les quals és prematur pronunciar-se. L'important és garantir que la Democràcia pluralista i tan política com econòmica, sigui les bases per les quals es regirà el futur Estat Democràtic.

El nostre compromís: la Democràcia Popular Catalana

Durant l'etapa de consolidació democràtica, Convergència dirigirà el seu compromís polític dintre de les següents coordenades:

- És del tot necessària una planificació que defineixi els objectius fonamentals de l'economia del país en funció del desenvolupament econòmic i del progrés social, i que eviti els malbarataments i les desviacions consumfístiques pròpies d'un mercat espontaneista.

- Control social dels sectors clau de l'economia. La nacionalització -o més exactament el traspass al sector públic- ha estat i encara és instrument molt important de política econòmica i social d'un Estat democràtic. Aquesta actitud favorable a l'empresa pública ha de ser clara; tot i recordant que control social o control públic no vol dir necessàriament control estatal; pot ser municipal o nacional; i que aquest control no comporta la desaparició de la iniciativa privada. Hi pot haver empreses totalment o predominantment privades, però que a través d'una molt estricta intervenció pública -només inspeccions, presència de representants dels poders públics en els Consells d'Administració, etc.- ofereixin la plena seguretat que orientaran la seva actuació d'acord amb els interessos generals.

- Al costat d'aquest control dels sectors clau de l'economia és necessari no solament la conservació, sinó l'estímul de la iniciativa privada, i això no solament ni principalment per raons econòmiques, sinó polítiques.

Presentació:

Per el seu evident interès, reproduïm del llibret "L'Alternativa Democràtica" del PSAN (Provisional), el sumari i el 4^è punt: ARA, què cal fer?

1. LA CRISI DE LA DICTADURA

1. Orígens i configuració actual de la crisi de la Dictadura.
2. Perspectives de les diverses forces socials davant la crisi de la Dictadura.

Les polítiques de la burgesia

- 1/ El gran capital
 - 2/ L'extrema dreta
 - 3/ La mitjana burgesia, els "centristes" i els socialdemòcrates
 - 4/ Les forces repressives
- La política de les classes populars
L'error dels reformistes, la "Junat".

2. L'ALTERNATIVA DEMOCRÀTICA

1. Enmarcament de l'Alternativa Democràtica
2. El Programa de l'Alternativa Democràtica.

3. EL PROCÉS DEL CANVI DEMOCRÀTIC

1. L'acumulació de forces
2. El moment de ruptura (la Vaga General Política)
3. El Govern Provisional i el període constituent
4. L'establiment constitucional del nou equilibri de forces.

4. ARA, QUÈ CAL FER?

1. Situació de les forces populars i democràtiques de cara a l'Alternativa Democràtica.
2. Ara, què cal fer?
1/ Impulsar l'organització de les classes populars catalanes
- 2/ Establir acords i coordinacions a tots nivells.
- 3/ Posar les condicions de la Vaga General Política.

ARA, QUÈ CAL FER?

1. Situació de les forces populars i democràtiques de cara a l'alternativa democràtica.

ALS PAÏSOS CATALANS

Al Principat: hi ha una gran combativitat a nivell de moviments de masses (al moviment obrer, al moviment de barris, al moviment de joves, en el moviment cultural i en l'ensenyament). No s'estableix però, una organització i una coordinació eficaçes per a impulsar i unificar les lluites degut a les diferències de visió política. Els reformistes (PCE-PSUC i la seva àrea d'influència) es neiguen a impulsar organitzacions unitàries i combatives que empen-

guin l'ofensiva per a l'Alternativa Democràtica, tal com ens proposem els socialistes revolucionaris catalans i la gran majoria de forces populars i democràtiques organitzades, però no a nivell de partit. Això divideix desastrosament les forces populars. Això es veu molt clarament a l'Assemblea de Catalunya. Mentre nosaltres, conjuntament amb tots els sectors que poden estar per una línia d'alliberament popular ens proposem incrementar la combativitat de l'Assemblea de Catalunya, incorporant-hi les alternatives dels moviments sectorials, i reforçant i agilitzant l'organització a la base, lluitant per fer de les Assemblees Democràtiques òrgans combatius i operants, els reformistes plantegen la dissolució a la pràctica de l'Assemblea de Catalunya i la formació de grups de suport a la J.D.E. (o més recentment el funcionament d'Assemblees de caràcter "consultiu").

Malgrat això, l'Assemblea de Catalunya es va convertint cada cop més, en allò que ha de ser com a lloc de convergència política dels sectors populars i democràtics i el lloc de relació entre els diferents moviments sectorials.

Igualment, avança de manera esperanzadora la constitució d'Assemblees democràtiques locals als barris, ciutats i comarques de Catalunya.

Al País Valencià: sobre un moviment de masses que ha crescut molt darrerament, tant en el camp sindical com en els barris, com en el cultural, la recent constitució de l'Assemblea del País Valencià significa un gran avanç en l'organització popular per a l'Alternativa Democràtica.

A les Illes Balears: hi trobem una fragmentació (el procés de conscienciació i d'organització es desenvolupa desigualmente a les diverses illes) i un relatiu en darreriment en l'acumulació de forces per al canvi, encara que hi ha inicis molt positius.

A ESPANYA

La unificació de les forces populars i la convergència per a un moviment democràtic estan relativament endarrerides. El moviment obrer i popular es troba concentrat en alguns focus, la majoria zones indus-trialitzades després de la guerra: el nucli obrer i intel·lectual de Madrid amb prolongacions a Valladolid; a Andalusia, i lluita camperola al triangle Sevilla-Huelva-Càdis i nuclis obrers organitzats a Sevilla i Granada, i el focus minaire d'Astúries. A Aragó s'està formant un moviment regional socialista. A Espanya els sectors democràtics no populars tenen poc pes.

A EUSCADI

La lluita revolucionària ha seguit una estratègia diferent (l'acció armada d'ETA) que ha fet que es donin formes de lluita molt avançades amb bastant recolzament de

CAP A

L'ALTERNATIVA DEMOCRÀTICA

masses però amb una dinàmica que dificulta el desenvolupament del moviment democràtic. És urgent d'establir un acord de les forces revolucionàries i democràtiques de cara a l'enderrocament de la dictadura.

A GALICIA

Hi ha un moviment obrer i un moviment de masses de camperols fort. La força principal és U.P.G. que està construint un Front Nacional Popular amb els sectors revolucionaris i democràtics gal·lesos.

Les coordinacions entre els moviments de masses de les diverses nacions de l'Estat espanyol és bastant deficient. Hi ha contactes, garantits pels partits polítics, però no hi ha un autèntic intercanvi d'experiències de lluita de masses. A nivell polític també hi ha nombrosos contactes bilaterals entre organitzacions afins, però una autèntica coordinació entre les forces democràtiques a nivell d'Estat, no hi és. Algunes instàncies que es presenten com a tals ("Conferència Democràtica" de Ruiz Jiménez, "Junta Democràtica de España"...), no tenen aquesta representativitat que es volen atribuir.

2. Ara, què cal fer?

1/ Intensificar l'organització de les classes populars tenint present una perspectiva estratègica anticapitalista, però centrant ara els esforços en l'Alternativa Democràtica.

Per això cal impulsar el moviment popular a tot arreu, estenent i consolidant les organitzacions de masses, i impulsar els reagrupaments de les forces socialistes catalanes perquè puguin complir el paper d'impulsió i d'orientació de les classes populars en l'Alternativa Democràtica i més enllà en la Revolució Socialista Catalana.

A nivell organitzatiu cal instituir en el reforçament de les formes d'organització clandestines davant la tendència de determinats sectors com el PCE-PSUC a abandonar-les en la utilització quasi exclusi-

★ Ens uns moments, de l'organització del III Congrés de Cultura, Catalana, l'idea del "PSAN" de propulsar un ampli Front Cultural, es mereixedora de la reproducció íntrega de l'opuscle.

PER UN FRONT CULTURAL DELS PAÏSOS CATALANS

1.- Situació del professional i el treballador de la cultura.

La situació del professional i del treballador de la cultura a l'Europa capitalista viu una fase de canvi estructural dins el sistema que es tradueix en un estat, alhora provisional i crític. La majoria, en efecte, viu un procés d'assalarització cada vegada més ràpid i irreversible i uns quants encara conserven llur professió liberal es troben en una situació sense garantia quant a ingressos, drets socials i condicions de treball. Per altra banda, la llibertat de creació, d'investigació, d'expressió es veu cada dia més greument limitada no solament per la repressió directa sinó també per l'atur de treball intel·lectual, les temptatives d'integració i de corrupció.

En els països capitalistes desenvolupats, la majoria de professionals i treballadors de la cultura són forçats, cada dia més, a la integració al sistema tant pel procés de concentració monopolista de la indústria cultural, com pel pes de les societats supranacionals (multinationals) que treballen en el camp de la cultura, per la dominació i control per part dels governs i grups de pressió dels grans mitjans de difusió i d'informació, del malthusianisme en matèria d'educació, d'investigació i de creació artística.

A tot l'estat espanyol, si bé alguns aspectes d'aquesta situació no es presenten amb tanta duresa (per ex. el procés de concentració monopolista de la indústria cultural i el pes de les societats supranacionals en el camp de la cultura), els altres es veuen agreujats per l'existència de la dictadura feixista que l'en dureix encara més a través d'una sistemàtica repressió: censura, multes, prohibicions, empresonaments, etc.

Als Països Catalans, mancats com estem de llibertats nacionals, les possibilitats es veuen disminuïdes, a més a més, per la continuada conculcació dels més elementals drets d'exercici de la llengua, de la història, de l'economia, etc., és a dir de la realitat nacional en tots els camps: ensenyament, premsa, cinema, ràdio, TV, administració, etc.; per les traves posades en el desenvolupament dels centres de producció i difusió de la cultura catalana: editorials, biblioteques, Institut d'Estudis Catalans, universitat, etc.; per l'anorreament de qualsevol expressió cultural que directament o indirectament estigui relacionada amb l'accés de les classes populars catalanes a una cultura popular nacional.

Nombrosos professionals i treballadors de la cultura catalans són conscients d'aquesta situació i intenten d'organitzar-se per a oposar-hi una lluita eficaç.

Es per tot això que el PSAN (Partit Socialista d'Alliberament Nacional dels Països Catalans) es proposa d'impulsar un ampli moviment -un front cultural- capaç d'aglutinar els professionals i treballadors de la cultura que estan d'acord en lluitar -i els que ja lluiten- per l'alliberament nacional i de classe dels Països Catalans. El PSAN, doncs, crida a tots els professionals i treballadors de la cultura interessats en aquest front cultural a incorporar-s'hi.

2.- Definicions i objectius generals.

El Front Cultural es proposa la tasca de concienciació, mobilització i organització dels professionals i treballadors de la cultura -metges, aparelladors, advocats, investigadors, escriptors, artistes, ensenyants, traductors, periodistes, etc. etc.- per tal de lluitar contra la funció alienadora de la cultura burgesa en general i concretament de la cultura espanyolista, impulsar l'elaboració i la difusió de nous models de cultura popular al servei

del moviment d'alliberament nacional i de classe i de cara a la producció d'una cultura nacional revolucionària.

Entenem aquest front cultural com a part integrant del moviment d'alliberament nacional i de classe.

Creiem que l'elaboració i la difusió de nous models de cultura popular no han de ser pas la repetició mecànica d'unes formes artístiques i culturals imposades des de dalt sinó l'elaboració per part dels mateixos artistes, professionals i treballadors de la cultura participants de FC d'aquelles formes de cultura que revelin els interessos de les classes populars i que alhora siguin susceptibles d'influir-les culturalment.

Si bé la totalitat d'aquests nous models culturals no seran assolits fins a l'arribada de la societat socialista catalana, cal que des d'ara els professionals i treballadors de la cultura investiguin ja possibles camins dins el marc de la situació actual.

Per altra banda, és evident que aquests nous models culturals no poden ser només presentats com a conquestes aïllades sinó que han de ser pensats com a elements constitutius del que ha de ser la cultura de les classes populars catalanes, és a dir la cultura popular dels Països Catalans els elements de la qual han de ser configurats ja a partir d'ara.

Entenem per cultura popular:

a) La cultura del poble en una societat en lluita de classes.

Es a dir, el conjunt de respostes concretes -unes ja assimilades, d'altres tot just elaborant-se- que les classes populars han d'anar oposant a uns determinats desafiaments del medi contra el qual lluita.

b) L'assumpció i revalorització del patrimoni cultural nacional i universal acumulat per tal que serveixi a l'alliberament i desalienació de les classes populars.

c) La cultura d'una societat de direcció popular.

Es evident que pel que fa al FC ara, ens interessen els dos primers punts d'aquesta definició. La realització dels quals ha de confluir en un ampli moviment que porti a la creació i difusió d'una cultura nacional revolucionària.

Aquests objectius serien incomplets si no tinguéssim present que l'elaboració cultural que pre-

conitzem té un destinatari primer i específic: les classes populars catalanes les quals tot i que presoneres de la ideologia de la classe dominant, no deixen d'entreveure l'opressió ni d'experimentar la necessitat d'una cultura pròpia.

Es per això que cal tenir present la situació en que es troben les classes populars catalanes i adequar-hi els nous models culturals que contribueixin a alliberar-les de la seva alienació (falsa consciència) i fer-les avançar fins a la comprensió global de l'opressió nacional i de classe i a la lluita per la seva superació.

En aquest sentit, la joventut pertanyent a les classes populars catalanes serà molt més apta per a rebre i difondre aquests nous models culturals, alhora que pot convertir-se en un ferment revolucionari de destrucció de les formes culturals actuals i una força en la construcció de la nova societat socialista.

3.- Estatuts social i caracteriologia

Entenem per professionals els treballadors que exerceixen les professions dites tradicionalment "liberals" algunes de les quals gaudixen d'un estatut associatiu legal (col·legi professional, etc.), que exerceixen llur treball individualment o en petits grups i que tenen accés a la creació o reproducció de cultura dins la societat burgesa: metges, advocats, economistes, ensenyants, arquitectes, aparelladors, enginyers, etc. Una part cada vegada més important d'aquests sectors, però, està lligada al procés de producció com a assalariats bé que amb una situació privilegiada dins l'empresa la qual cosa els porta sovint a sen-

PER UN FRONT CULTURAL DELS PAÏSOS CATALANS

desembre, 1974

Comitè de Professionals i Treballadors de la Cultura del Partit Socialista d'Alliberament Nacional dels Països Catalans (PSAN)

tir-se lligats als interessos de les classes dominants i posar-se al seu servei fins a ocupar càrrecs netament empresarials: directors d'empresa, gerents, etc.

Anomenem treballadors de la cultura per una banda els qui treballen en la producció artística o cultural -entesa aquí en el seu sentit tradicional-, mancats d'organització sectorial i legal pròpia, que no intervenen directament en el procés de producció social i que estan abocats cada dia més a l'ús individual de la professió sense defensa davant la pressió econòmica i social de les classes dominants: escriptors, artistes plàstics, músics, cineastes, cantants, professionals del teatre, etc. Per altra banda incloem dins aquest apartat uns sectors prou importants que intervenen sobretot en la difusió i reproducció de la cultura -editors, llibreters, correctors, traductors, redactors, periodistes, etc.

Entenem que aquests grans grups -professionals i treballadors- de la cultura -malgrat llurs marcades diferències entre ells, tenen prou característiques comunes i són capaços de confluïr conjuntament en el FC que impulsa el PSAN.

Per una banda hi trobem un professionalisme i una incidència certa en l'elaboració, difusió i reproducció de cultura; un cert nivell de formació intel·lectual semblant -estudis universitaris, de grau mitjà o autodidactisme equiparable- i una més gran possibilitat d'accés a una presa de consciència política individual per via de racionalització. Per altra banda, una comuna extracció social -petita i mitjana burgesia, bé que no manquen les excepcions- i, en el cas de molts d'ells, poca o cap incidència en el procés de producció i per tant, falta d'experiència col·lectiva de lluita la qual cosa comporta la tendència a adoptar opcions individualistes.

4.- Objectius immediats

En aquest moment en que el franquisme s'esgota definitivament i s'obren àmplies possibilitats de canvi democràtic, els professionals i treballadors de la cultura dels Països Catalans han de jugar un paper important de suport i d'identificació amb la lluita de les classes populars catalanes. És evident, però, que aquest paper avui encara resta molt limitat (continuen els problemes de censura, d'infraestructura editorial, de premsa; n'apareixen de nous: control de col·legis professionals, etc.). Amb tot, bona part dels professionals i treballadors de la cultura, gaudeixen, dins la dictadura, d'una situació "privilegiada": organització sectorial pròpia, projecció pública, que els fan menys vulnerables a la repressió, formació intel·lectual molt per sobre la mitjana, etc.

Es per això que a partir dels objectius generals ja definits, el FC es proposa:

1) La concienciació, mobilització i organització d'aquells sectors que per la seva situació, sobretot en el procés de reproducció de cultura, són més explotats i amb els quals es poden endegar d'immediat lluites reivindicatives sectorials: traductors, redactors d'editorial, correctors, perits, metges interns i residents, etc. Aconseguir estatuts legals sectorials -si és possible- i organitzar plataformes legals clandestines de coordinació.

2) L'anàlisi marxista i nacional de la realitat històrica, social, econòmica i cultural dels Països Catalans contra la interpretació burgesa i classista i concretament espanyolista. L'anàlisi interdisciplinària i global de la cultura. La creació de nous models de cultura popular.

3) La difusió de nous models culturals a:

a) barris, comarques i camp.

b) l'ensenyament (per la especificitat d'aquest sector, forma un front a part amb ensenyants, estudiants i pares.)

c) les organitzacions de massa de les classes populars catalanes.

4) El portar la reivindicació nacional i de classe als col·legis professionals i a d'altres institucions semblants. El potenciar dins els col·legis i membres el moviment d'alliberament nacional i de classe. El buscar la seva col·laboració professional (advocats, economistes, metges, etc.)

5) El guanyar a la premsa legal una zona democràtica per als interessos de les classes populars catalanes. L'aprofitament de la premsa de circulació legal i la de circulació clandestina. La creació de noves revistes -legals o no-. La col·laboració a "Alliberament". La preparació de publicacions, llibres, fulletons, etc.

6) La creació d'una publicació que reculli els problemes sectorials i els estudiï en funció dels objectius, de l'estratègia i de la tàctica del FC.

Existeix, ja ara, "Alliberament" (Quaderns al servei de la revolució socialista d'alliberament nacional), publicació aperiòdica, al voltant de la qual poden relligar-se tots els professionals i treballadors de la cultura que militin en el camp de la cultura, del pensament socialista i en la perspectiva de l'alliberament dels Països Catalans.

Comitè de Professionals i Treballadors de la Cultura del Partit Socialista d'Alliberament Nacional dels Països Catalans (PSAN).

Països Catalans, desembre de 1974

**llegiu i comenteu
enquesta
enquesta
enquesta**

AVUI

l'assemblea de catalunya

ahir
avui
demà

documents c.d.c. (ve de la pàgina 15)

-Elaboració d'un quadre normatiu que faciliti la creació d'empreses de propietat sindical -total o parcial- podran permetre l'accés al poder empresarial i econòmic de la classe treballadora a través dels seus òrgans més característics de representació i de combat. El mateix cal dir en ordre a la promoció d'empreses mixtes i d'experiències d'autogestió.

-L'implantació d'una política fiscal progressiva, d'una distribució més justa, basada en els impostos directes de manera fonamental, amb especial imposició sobre les herències.

-S'ha de generalitzar l'ensenyament gratuït i la formació de tot ordre. S'ha d'instaurar un ensenyament oficial eficaç, i amb motivació democràtica; acceptant-se l'ensenyament privat que si compleix determinades condicions, haurà de ser subvencionat.

Elements, tots ells, d'una política de Democràcia Popular Catalana que constitueix l'objectiu de Convergència Democràtica de Catalunya."

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca
CEDUC, 1975

va de formes d'acció a nivell legal.

De cara a l'Alternativa Democràtica ++ cal difondre'n al màxim el programa i el camí per a assolir-lo. En aquests sentit, cal també començar a preparar la Vaga General Políptica, perquè quan aquesta es desencadeni l'organització popular i democràtica sigui prou forta per a destruir la dictadura i plantejar el Programa de l'Alternativa Democràtica.

2/ Establir la coordinació en l'acció i l'acord polític entre les forces populars i democràtiques.

Consolidar l'Assemblea de Catalunya, enfortint les seves organitzacions de base, les organitzacions de masses i les assemblees democràtiques locals, i aprofundir en l'acord amb els democrates ca-

talans. Cal formar ja el pre-Govern Provisional de Catalunya.

Accelerar la dinàmica de l'Assemblea del País Valencià i de l'Assemblea de les Illes Balears, establint relacions a nivell de Països Catalans.

Establir la unitat d'acció amb els moviments revolucionaris d'alliberament nacional d'Euzkadi, Galícia i Canàries.

Arribar a la coordinació a nivell estatal del moviment democràtic establint un pre-Govern provisional i preparant l'acció decisiva per a l'enderrocament de la dictadura. En aquest sentit cal obligar els reformistes-espanyolistes a abandonar la J.D.E. i a establir un nou acord que expressi l'autèntic pes de les classes populars i les aspiracions del

moviment democràtic davant la crisi de la dictadura.

3/ Posar les condicions de la Vaga General Políptica. Encara que el moment de desencadenar la Vaga General Políptica serà una decisió de les masses, cal que els socialistes revolucionaris catalans preparem aquest moment, explicant la inserció de la Vaga General Políptica en el procés de canvi democràtic, clarificant els mètodes de lluita de l'ocupació democràtica del poder, i col·laborant per a l'establiment de l'organització i de la coordinació necessàries."

emblema del p.s.a.n.

treballadors del país... (ve de la pàgina 4)

bilitzar-nos al voltant d'alternatives polítiques que eviten la consolidació d'un poder central "democràtic" de la burgesia monopolista i els seus aliats, i que permetisquen l'accés efectiu del poble treballador als ressorts del poder, única garantia de que els greus problemes econòmics que patim puguem solucionar-se.

Com actuar, doncs?. En primer lloc, hem de tindre clar que + sols la lluita de masses, i no els pactes o els apanyets per ++ les altures, acabarà amb la dictadura i crearà un poder polític valencià amb un contingut antimonopolista; en segon lloc, cal + que aquesta lluita vinga impulsada i coordinada, a nivell de Pa-

ís Valencià, per un organisme unitàri de clara significació antifeixista; en tercer lloc, com que l'enemic a abatre està instal·lat a nivell de tot l'Estat, ens cal una estricta coordinació amb les lluites de la resta dels Països Catalans, d'Euzkadi, de Galícia, de Canàries i dels Països Castellans. Per tot això, hem d'impulsar la constitució de l'ASSEMBLEA DEL PAÍS VALENCIÀ i l'arrelament d'aquesta per tot el país, de tal manera que siga, veritablement, un organisme al servei de la lluita obrera i popular i un embrió del futur govern provisional del País Valencià." (RPV)

última hora: tres documents a.c.

L'AdC i PUIG ANTICH EN EL 1er ANIVERSARI

"El 2 de març ha fet un any que va morir executat el militant anarquista Salvador Puig i Antich. El seu assassinat va començar l'opinió pública del país, i ens va ensenyar la cara més odiosa, més refinadament cruel, de la Dictadura franquista. Ens va ensenyar també que l'"aperturismo" del Govern Arias Navarro no és un pas, ni pot ser-ho, cap a les llibertats polítiques mínimes.

Diverses manifestacions han demostrat + ara que el seu record segueix viu entre no saltres. Però la millor manera de recordar En Salvador Puig i Antich és lluitar perquè als militants antifranquistes Genoveva Forest, Antonio Durán i el militant basc + Joseba-Andoni Garmendia no els apliquin unes possibles sentències de mort; lluitar per abolir la pena de mort.

La repressió en totes les seves formes és l'única política que és capaç de reallitzar aquest Règim en la seva agonía: des

dels acomiadaments massius de treballadors, les detencions i tortures, fins a l'aplicació de sentències de mort o l'assassinat al carrer de persones indefenses.

Fa un any no vam saber ni vam poder+ impedir l'assassinat d'En Salvador Puig i Antich. Que aquell crim que ara tot-hom lamenta i condemna no es repeteixi en les persones de Genoveva Forest, Antonio Durán i Joseba-Andoni Garmendia.

El Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya es compromet a impulsar una gran campanya per aquest motiu, i crida ja desd'ara tota l'opinió pública a manifestar massivament la seva repulsa contra els processos que posen en perill la vida d'aquests tres militants antifranquistes, i a lluitar per l'abolició de la pena de mort.

Parar els peus a la repressió franquista, impedir que cometi tres nous assassinats, és treure a aquest règim criminal la darrera arma que li queda per

a sobreviure. Es avançar cap a la consecució de l'amnistia, per a tots els presos i exiliats polítics, i de les llibertats polítiques i nacionals."

L'AdC i LA CANDIDATURA DE XIRINACS

"El Secretariat de l'Assemblea de Catalunya ha rebut amb satisfacció l'anunci de la candidatura de Lluís Ma. Xirinacs al Nobel de la Pau 1975. En Xirinacs és un home sense partit, un no-aliniat, + un home de i per a l'Assemblea de Catalunya. S'ha posat obertament i generosament al servei de Catalunya en lluita contra l'opressió de la dictadura. Fou un dels + 113 detinguts a la parròquia de Maria Mitjancera de Barcelona (28 oct 73) i per solidaritat amb ells portà a terme una vaga de la fam de 42 dies (des 73/gen 74). Avui la lluita d'En Xirinacs és ja admirada en amplis sectors, i les seves raons + reconegudes a nivell internacional perquè són les raons del nostre poble, municipal i Hemeroteca General CEDOC

Són dos els motius que duen a aquest Secretariat a potenciar el Nòbel de la Pau per a Lluís Ma. Xirinacs:

1) Per la seva ressonància mundial. Sabem que el Nòbel no sempre ha reflectit les veritables aspiracions de Pau dels pobles del món, com podem veure en els darrers nomenaments. Malgrat això, l'audiència que el Nòbel té a nivell internacional convé a la causa de Catalunya democràtica. La candidatura d'En Xirinacs és ja avui una denúncia impressionant del règim que té empresonat un home proposat per al Nòbel.

2) Perquè convé obrir fronteres als nos tres anhels i portar endavant noves formes de lluita contra la dictadura en aquesta cursa unitària vers la democràcia que té empresa l'Assemblea de Catalunya.

Enfront d'un pretès descongelament del feixisme de l'Estat espanyol, capaç de fer renèixer alguna equivocada esperança a nivell internacional, aquest atac que tot un poble emprèn a través dels seus combatents a fi de col·locar el nostre problema a nivell internacional, fet ja el seu impacte en alguns sectors oficials del règim.

Es per això que el Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya crida a la mobilització de tot el poble a donar suport a la campanya del Nòbel per a En Xirinacs i a utilitzar totes les formes de lluita que aquesta campanya permet. A ningú no escapa que en aquesta campanya parlar d'En Xirinacs vol dir parlar de la lluita del món obrer, dels camperols, de l'Assemblea de Catalunya, de l'Església progressista, de l'amnistia, de la nostra gran reivindicació nacional, etc.

Finalment, dins a casa nostra aquesta candidatura afavorirà la lluita unitària i l'acostament amb d'altres forces polítiques que encara no són a l'Assemblea de Catalunya, però que s'han adherit ja per diversos canals a la campanya del Nòbel per a Lluís Ma. Xirinacs.

De totes i cada una de les forces democràtiques de Catalunya depèn bona part l'aconseguir un Nòbel per a Catalunya; és a dir, la denúncia del règim franquista i la difusió internacional de les nostres reivindicacions polítiques i nacionals.

L'AdC i EL "NO DE L'AJUNTAMENT"

Sota el títol "PER UNS AJUNTAMENTS I UNES ESCOLES CATALANS I DEMOCRÀTICS", es diu:

"L'espectacle ofert per l'Ajuntament de Barcelona el dia 4 de març -repetit pel de Girona tres dies després- denegant una petita partida del pressupost municipal (el 0'07 % a Barcelona!) per

a l'ensenyament del català, ha estat un dels més ignominiosos de la seva llarga carrera de traïcions i lladrocinis sota el franquisme. La reacció popular ha estat de clara repulsa d'aquestes negatives i a Barcelona s'ha demanat públicament la dimissió dels divuit "consejales" del no i de l'alcalde que, tolerant l'insult d'uns senyors que no representen res ni ningú, va mostrar una total manca d'arrelament en el país real. Es clar que, coneixent la tradició de servilisme dels càrrecs subalterns franquistes, no se'n podia esperar altra cosa ni són ells els únics responsables d'això.

No és estrany, en efecte, que els fets s'hagin produït així: ni els alcaldes ni els "consejales" no han estat elegits pel poble que diuen representar. Davant aquesta absència de representativitat democràtica, el sorprenent hauria estat el contrari, és a dir, que aquests ajuntaments s'haguessin mostrat receptius a les profundes aspiracions populars per la normalització de la llengua i la cultura catalanes i per l'oficialitat del nostre idioma. En aquest sentit, les negatives dels ajuntaments de Barcelona i Girona han tingut una virtut: recordar als qui ja ho havien oblidat o als qui ho ignoraven, que la llengua i la cultura catalanes han estat implacablement perseguides pel franquisme i que la seva llibertat i el seu ple desenvolupament només es poden produir amb la derrota de la dictadura feixista, amb un canvi democràtic i amb el restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats (democràtiques) a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació", com diu el punt programàtic 3er de l'Assemblea de Catalunya. En definitiva, els ajuntaments de Barcelona i Girona no han volgut ni tan sols aprofitar l'ocasió per fer un gest demagògic, destinant una partida notablement migrada per a l'ensenyament del català, que per salvar les deficiències presents exigeix molts més milions de pessetes. Per damunt de tot, s'han sentit heroics d'aquells consistoris imposats per la força de les armes l'any 1939, els quals van tenir la vergonyosa missió a nivell local de liquidar tot vestigi d'autonomia, de democràcia i de catalanitat, a profit del caciquisme i de les arques de l'oligarquia franquista.

En aquest context, no ens pot enganyar el fet que les autoritats franquistes intentin avui maniobres de "tolerància" envers certes manifestacions catalanes fins ara no permeses: exhibició de la bandera catalana en edificis oficials, ús del català en emissions radiofòniques

Catalunya sota el règim franquista

Volum I

INFORME
SOBRE LA
PERSECUCIÓ
DE LA
LLENGUA
I LA CULTURA
DE CATALUNYA
PEL REGIM
DEL GENERAL
FRANCO

SOCIÉTÉ CATALANES DE PARIS

COMPREU I LLEGIU AQUESTA IMPORTANTÍSSIMA OBRA. ESCRIVIU A: ECP. 18, rue Jobbé-Duval. 75015-Paris, FRANÇA.

"normals", "encoratjament" de certes activitats relacionades amb l'ensenyament de la llengua catalana, etc. Aquesta política de "tolerància", que, sota l'aparença d'un recolzament oficial, no és sinó una barroera manipulació, neix d'un replegament tàctic, forçat per les debilitats i contradiccions del règim i per la formidable combativitat del moviment de masses democràtic pels drets nacionals de Catalunya. En aquest sentit, les maniobres del governador civil de Barcelona, que ha intervingut de manera decisiva en la palinòdia que van haver de canviar els "consejales" barcelonins l'endemà mateix del ple municipal, no ens poden fer oblidar que, en aquesta província, ell és precisament el representant més qualificat del govern que té subjugat el poble català i que impedeix que es manifesti en llibertat la seva cultura nacional. Les maniobres franquistes, doncs, només poden enganyar certs sectors que amb simples retocs formals a l'actual situació -insostenible per a tothom- ja es mostrarien satisfets: ús "públic" del català, però no ús oficial; ensenyament del català (optatiu), però no ensenyament en català; algun diari en català, però no catalanització massiva de la premsa; emissions radiofòniques o televisives en català, però no ràdio i televisió catalanes, etc. En definitiva, "regionalismo bien entendido" sí, però no autodeterminació del poble català.

L'enorme ressò popular que han tingut els incidents provocats pels ajuntaments de Barcelona i Girona, amb l'allau de protestes i peticions de dimissió que s'han succeït des de l'endemà mateix de conèixer-se els fets, confirma la justesa del plantejament polític del report de treball sobre la

Campanya per a l'ús oficial de la llengua catalana (octubre 73/gener 74), auspiciat per l'Assemblea de Catalunya. "Una campanya per l'oficialitat de la llengua catalana -diu el Report-, per la plenitud ++ d'ús del català i reconeixença de tots ++ els seus drets, no apareix com una iniciativa d'interès secundari, sinó com un posulat de gran interès en la lluita per ++ les llibertats democràtiques... Ha arribat el moment que les forces populars prenen ++ guin una iniciativa pública en aquest sentit -com en general en el de la lluita ++ contra l'opressió nacional- i l'Assemblea de Catalunya no pot desatendre-la".

D'ACORD AMB AQUEST PLANTEJAMENT:

- Cal imposar l'ús oficial de la llengua catalana, segons l'Estatut d'Autonomia, com a primer pas per a una plena normalització lingüística del català.

- Cal exigir escoles i centres d'ensenyament catalans, que en el nostre context seran necessàriament democràtics; admetre el ple dret de la llengua catalana com a vehicle de cultura; exigir, tal com han demanat recentment els professors i estudiants /de la Universitat de/ Bellaterra i d'altres centres universitaris, + que la Universitat a Catalunya sigui nacional catalana; protegir les minories culturals residents a Catalunya implantant l'ensenyament en la seva llengua materna, amb aprenentatge del català com a segona llengua.

- Cal que el català tingui accés normal, sense traves directes, als mitjans de comunicació de massa, i que disposi de premsa diària, de publicacions periòdiques, + de ràdio, de televisió, de cinema i de totes les formes necessàries per a una cul-

tura de masses.

Aquestes reivindicacions s'han de fer extensives al País Valencià i a les Illes Balears, així com al País Basc i a Galícia, que també sofreixen la persecució de les seves llengües i cultures respectives, un dels aspectes de l'opressió nacional.

Tot el poble de Catalunya està interessat en aquestes reivindicacions. I no solament els catalnopalants; en efecte, ++ com han expressat clarament en les nombroses accions democràtiques en què han intervingut amb un alt esperit combatiu, ++ les masses immigrades tenen també un autèntic interès per l'ensenyament de la llengua catalana -interès confirmat per + totes les enquestes que s'han fet sobre + la qüestió-, per la qual cosa el manteniment de l'actual situació exclouent no és sinó una evident discriminació que cal ++ combatre per part de tots els democràtics.

Per tot això, el Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya s'adreça al poble perquè exigeixi:

- X Dimissió de tots els "consejales" anti-democràtics;
- X Elecció democràtica de tots els ajuntaments;
- X Ús oficial de la llengua catalana;
- X Escola catalana i democràtica; i
- X Llibertats polítiques i nacionals.

Aquest Secretariat fa una crida, doncs, a una àmplia campanya popular i a una decidida participació en totes les iniciatives democràtiques, que es troben ja en curs o que es poden produir, amb vista a aconseguir els objectius proposats.

Març 1975."

**demaneu la
2a.edició de:**

EL POBLE DE CATALUNYA I LA REPÚBLICA ESPANYOLA D'AVANT L'ESTATUT

**papers de treball i
d'informació núm 2**

● (ve de la pàgina 2) "NOTA DEL PSAN-PROVISIONAL

2) El partit presenta certament les discrepàncies lògiques respecte a aspectes diversos del procés de convergència socialista, però considera que les seves aportacions crítiques han d'ésser cenyides a + dues condicions imprescindibles:

- Han de respondre a anàlisis concretes i serioses i no s'han de limitar pas a simples observacions superficials que contribueixen + ben poc a clarificar les posicions.

- Donades les característiques del procés, i tal com ha estat ++ procedint fins al moment actual, el partit, abans de donar curs a + les seves posicions crítiques, pensa esgotar totes les possibilitats de discussió existents al si de la Convergència.

Es, doncs, sobre aquestes bases d'actuació que el partit pensa + contribuir al procés de convergència dels socialistes revolucionaris catalans.

PSAN-provisional."

una enquesta S.I.C. a llegir

és l'enquesta

DE L'EQUIP "AVUI"

SOBRE "L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA AHIR

AVUI

DEMA"

CONTESTEN: Moviment Socialista de Catalunya, Front Nacional + de Catalunya, Partit Popular de Catalunya, Partit Socialista d'Alliberament Nacional dels Països Catalans (provisionals), No Alineats, Unió Democràtica de Catalunya, Convergència Socialista, Convergència Democràtica, Partit Socialista d'Alliberament Nacional dels Països Catalans, Socialistes-Democràtics de Catalunya i Esquerra Republicana de Catalunya.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

LLIBRES

XIRINACS: 21 DIES DE VAGA...

"PROCEDIMIENTO DE URGENCIA"

Resultando que el sacerdote Don Luis-Marís Xirinacs Damians redactó unas hojas que luego fueron impresas a múltiplo y distribuidas profusamente en ++ Barcelona y provincia, en las que demandaba elecciones de verdad en los Países Catalanes "pido unas elecciones verdaderas. Sin amnistía no pueden haber elecciones verdaderas. Con la opresión capitalista, incluso por parte de los mismos catalanes, no puede haber elecciones de verdad. Amigos: tu eres el pueblo, vosotros sois el pueblo, de todos nosotros depende que nuestro país tenga la autodeterminación que los 250 intelectuales reunidos en Montserrat, día 13 de diciembre de 1970, pedían" y termina "Pido la autodeterminación para ++ los Países Catalanes". Dichas hojas están fechadas en Santa María del Camino, el 25 de diciembre de 1970.

Considerando que los hechos relacionados revisten los caracteres de un delito de propaganda ilegal.

Considerando que procede decretar la libertad provisional del referido encartado, con la obligación de presentarse los días uno y quince de cada mes ante el Juzgado de su vecindad.

SE DECLARA PROCESADO EN ESTE SUMARIO a DON LUIS MARIA XIRINACS DAMIANES.

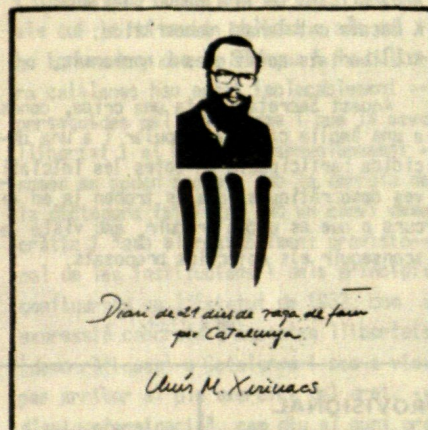
REQUIRASELE para que preste fianza por cantidad de 30.000 pesetas."

No pago la multa. Es decreta embarg. L'ha d'executar el secretari de l'Ajuntament, que és feligrés meu. Es nega a embargar al seu rector. Sóc declarat insolvent.

El dia de Nadal de 1970, Mossèn Xirinacs inicia la seva segona vaga de la fam, la qual durarà 21 dies. Som en ple Procés de Burgos contra militants d'ETA condemnats a mort. També s'ha produït l'Assemblea d'Intellectuals de Montserrat. Els pobles de l'Estat espanyol vi-

uen uns moments importants: cal salvar la vida d'uns homes que han lluitat per la + llibertat de la seva nació oprimida: Euzkadi.

Al llarg d'aquests 21 dies de vaga de la fam, Mossèn Xirinacs escriurà un diari. Però, com bé diu el preàmbul del llibre, "aquesta obra estava destinada a recollir la narració que Lluís Maria Xirinacs féu dels esdeveniments i vivències a la seva vaga de la fam. Però l'activitat d'En Xirinacs, i la seva incidència a la vida pública, no es va aturar en aquells fets, + sinó que s'ha anat incrementant. Calia, + doncs, completar el text inicial -que continua sent el nucli del llibre- amb altres narracions i declaracions d'ell mateix, i amb algunes explicacions complementàries que ajudessin a comprendre la seva trajectòria des d'una perspectiva de conjunt".

I ha estat aconseguit. Al llarg de les 134 pàgines d'aquest llibre, oulcrament imprès a offset, anem coneixent com es referma l'actitud i el pensament de Mossèn Xirinacs a favor de la llibertat, l'amnistia i l'autodeterminació dels Països Catalans.

Mossèn Xirinacs, candidat al Nobel de la Pau 1975 "malgré Franco" i "malgré Aarras" ens mostra una línia d'actuació perfectament uniforme i rectilínia, que l'ha dut a les múltiples enfrontacions amb el +

règim de dictadura feixista imperant + avui dia encara a l'Estat espanyol.

Recordem que Mossèn Xirinacs fou detingut el 29 d'octubre del 73, a Barcelona, parròquia de Maria Mitjancera, + junt amb d'altres 112 persones, sota l'acusació de formar part de l'Assemblea de Catalunya. Recordem també la seva 4ª vaga de la fam -de 42 dies de durada- demandant l'alliberació de tots els seus companys dels 113. Recordem + encara el seu judici pels fets de Nadal de 1970: el 26 de gener del 74, a Madrid, fou condemnat a 3 anys de presó, després d'haver-se negat a parlar en no concedir-li el dret d'expressar-se en català. Recordem finalment la seva cinquena vaga de la fam, des de la Presó de Carabanchel de Madrid, al llarg del mes de gener de 1975 demandant una Amnistia incondicional per a tothom.

“lluitaré amb tota la fúria per la victòria de la pau”

“fam, presidi, debilitat i tedi seran la meva aportació a l'any sant de 1975”

(Veure a "ULTIMA HORA DOCUMENTS" una declaració de l'AdeC.) *

avui

SERVEI D'INFORMACIÓ CATALÀ

S.I.C.

UNB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC